

**ТРАНСКРИПТ АУДИО-ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
ОДРЖАНОГ ДАНА 15.04.2004. ГОДИНЕ**

Председник већа: Констатујем да су на наставак главног претреса дана 15.априла 2004. године у 10,20 часова, пред већем Окружног суда у Београду, Посебног одељења у Београду, ул.Устаничка бр.29, судница бр.1, у кривичном предмету под службеним бројем К.П.бр.5/03, у кривичној ствари окр.Милорада Улемека Луковића и др., због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 Основног кривичног закона, кривичног дела убиство представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона и др., по оптужници Специјалног тужиоца при Окружном јавном тужилаштву у Београду КТС бр.2/03 од 21.08.2003. године, пред већем у саставу судије Ната Месаровић и Милимир Лукић, чланови већа, судија Марко Кљајевић, председник већа, са записничарем Љиљаном Атлагић. Приступили заменици Специјалног тужиоца Милан Радовановић и Небојша Мараш; пуномоћник породице оштећеног пок.председника Владе Републике Србије др Зорана Ћинђића, адв.Рајко Даниловић; браниоци окр.Милорада Улемека Луковића адвокати Марко Миливојевић и Слободан Миливојевић, није приступио бранилац адв.Момчило Булатовић, а позив му је уредно саопштен; присутан је окр.Звездан Јовановић са браниоцем адв.Ненадом Вукасовићем; браниоци окр.Милоша Симовића, Александра Симовића и Владимира Милисављевића адвокати Драгољуб Ђорђевић и Слободан Миливојевић; бранилац окр.Нинослава Константиновића адв.Дејан Лазаревић; бранилац окр.Дејана Миленковића адв.Биљана Кајганић; бранилац окр.Сретка Калинића адв.Александар Ђорђевић по заменичком пуномоћју браниоца по службеној дужности адв.Владана Вукчевића; бранилац окр.Милана Јуришића званог «Јуре», адв.Александар Зарић; окр.Душан Крсмановић са браниоцем адв.Вељком Делибашићем; окр.Саша Пејаковић са браниоцем адв.Крстом Боботом, а да тренутно није приступио други бранилац окр.Саше Пејаковића адв.Горан Петронијевић, а позив му је уредно саопштен; окр.Бранислав Безаревић

са браниоцима адвокатима Драгишом Поповићем и Жељком Грбовићем;
окр. Жељко Тојага са браниоцем адв. Зораном Николићем.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

да се настави главни претрес.

Главни претрес је јаван.

Адв. Ненад Вукасовић бранилац Звездана Јовановића: Господине председниче имам један проблем који се јавио и пре неки дан, по питању могућих сведока овде. Говорим о присуству господина Чедомира Јовановића. Данас је опет приступио у судницу, а с обзиром да ће он бити предложен од стране одбране као сведок на све ове околности, не видим апсолутно даље разлог због чега се појављује поново на суђењу када је то већ једанпут речено, па бих замолио веће да донесе одлуку о његовом напуштању суднице, односно да не присуствује даљем току претреса.

Председник већа: Имате ли ви информацију да се он налази у судници?

Адв. Ненад Вукасовић: Видео сам га лично на улазу.

Председник већа: Из публике имам информацију да се он горе не налази, тако да...

Адв. Ненад Вукасовић: Ја сам га лично на степеништу видео.

Председник већа: На степеништу – то је нешто друго, али је суштина судница.

Адв. Ненад Вукасовић: Ја за горе не могу да контролишем, ја сам само дужан да вас обавестим као веће...

Председник већа: У судници није присутан, тако да нема потребе за том интервенцијом. Решили смо ту евентуалност.

Адв.Слободан Миливојевић: Председниче ја бих пре почетка саслушања сведока сарадника Сувајцић Миладина предложио да прибавите списе Четвртог оптинског суда у поступку за отмице против пок.Душана Спасојевића, Симовића и др., у којима постоје докази да је овде сведок сарадник Сувајцић Миладин извршио кривично дело отмице на штету Мишковића и кривично дело из члана 245 – у питању је килограм дроге – хероин. Списи нису правоснажни, укинута су по жалби, налази се у Четвртом општинском суду и уколико је тачно ово што говорим, а немам разлога да говорим, а да то није тачно, онда тужилац у сваком случају мора поступити противно члану 504-и став 2, јер је по мом дубоком убеђењу раније знао да постоји кривично дело за које не може сведок сарадник Сувајцић да добије статус сведока сарадника по члану 504-д. За то кривично дело не може да буде ни ослобођен од казне, нити може да му буде ублажена казна за то кривично дело, а посебно осталих отмица. Сви остали оптужени су добили четири године затвора само за отмицу Мишковића, према томе он не може да има статус сведока сарадника.

Председник већа: То је ваше мишљење.

Адв.Слободан Миливојевић: Ја предлажем да прибавите списе, па да одлучите да ли може да има статус сведока сарадника.

Председник већа: Имате ли службени број.

Адв.Слободан Миливојевић: Немам сада зато што је укинута пре одприлике два месеца, па је вероватно добио нови број.

Председник већа: У реду, прибавићемо списе, али то не утиче у овом процесном тренутку на његов статус сведока сарадника. Ја сам већ упозорио лица која су присуствовала процесној радњи доказивања саслушања сведока сарадника Зорана Вукојевића на прекјучерашњем главном претресу, да све што сазнају на главном претресу да представља тајну и упозорење да одавање тајне представља кривично дело из члана 208 Кривичног закона Републике Србије. Међутим, јуче се у средствима информисања појавила једна информација о којој нормално, као председник већа не могу да кажем ни да ли је тачна, или није, али и даље понављам то упозорење за лица која су била присутна на главном претресу да ником не одају оно што су сазнали на главном претресу где је искључена јавност.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

да се изведе процесна радња доказивања саслушањем свока сарадника МИЛАДИНА СУВАЈЦИЋА.

Председник већа: Има реч заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић.

Заменик Специјалног тужиоца: Ја предлажем као и у прошлом случају када смо саслушавали сведока Вукојевић Зорана да јавност приликом саслушања овог сведока сарадника не буде искључена из истих разлога које сам навео и за претходни случај.

Председник већа: Нека приступи сведок сарадник Миладин Сувајцић.

Адв.Биљана Кајганић: Ја сам хтела да се придружим предлогу колеге Миливојевића, али сад са другим предметом. У предмету убиства Иличић Велибора, Сувајцић, садашњи сведок сарадник је признао да је учествовао у извршењу убиства Иличић Велибора и да у том предмету, иако је он признао, иако су га друга лица теретила да је учествовао као саизвршилац у убиству овог лица, није имао статус сведока сарадника, али и није био оптужен. Обзиром на те чињенице предлажем да прибавите списе КТС бр.11/03 и да одлучујете пре него што се саслушава ово лице, да ли он има могућност уопште да добије статус сведока сарадника, јер његов статус се утврђује на основу комплетне његове криминалне активности, а не у овом или оном предмету, јер те околности апсолутно искључују сваку могућност да он моће уопште да добије статус сведока сарадника и зато мислим да о томе морате да одлучите пре него што га саслушате.

Председник већа: Можете изражавати било које мишљење и тумачење Законика о кривичном поступку како ви нађете за сходно и према вашој стручној спреми, знању, образовању и тумачењу било које врсте. У овом кривичном предмету сведок сарадник Миладин Сувајцић је добио тај статус и та ствар је на процесан и законит начин урађена. Сведок сарадник Миладин Сувајцић. Дужан сам да вас обавестим да је заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић предложио да се ваше саслушање као сведока сарадника у овом кривичном предмету изврши јавно, а да постоји законска норма да буде искључена јавност, па

ви се можете сагласити са тим, или се противити, па се изјасните о предлогу специјалног тужиоца.

Сведок сарадник МИЛАДИН СУВАЈЦИЋ: Против сам.

Председник већа: Да ли сте се консултовали са вашим адвокатом Савом Недићем у вези тог изјашњења?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Да, да, сад, малопре.

Председник већа: Добро.

На основу члана 504-ж ЗКП-а веће доноси и јавно објављује

Р Е Ш Е Њ Е

ИСКЉУЧУЈЕ СЕ ЈАВНОСТ са дела главног претреса приликом саслушања сведока сарадника Миладина Сувајцића.

Решење се може побијати само у жалби на пресуду.

О б р а з л о ж е њ е

Председник већа: Ово је директна примена законске одредбе члана 504-ж Законика о кривичном поступку који прописује да је приликом саслушања сведока сарадника јавност искључена, осим ако веће на предлог Државног тужиоца и уз сагласност сведока не одлучи другачије. Заменик специјалног тужиоца је предложио да се саслушање сведока сарадника Миладина Сувајцића изврши уз присуство јавности. Сведок сарадник се противио предлогу Специјалног тужиоца, па суд налази да није испуњен законски услов сагласност сведока сарадника да би се ова радња доказивања саслушања сведока сарадника обавила у присуству јавности, јер је сагласност конститутивни услов на основу члана 504-ж став 1 Законика о кривичном поступку, да би веће могло да донесе одлуку да се његово саслушање обави уз присуство јавности. Молим присутне у судници који представљају јавност да напусте судницу.

Адв.Вељко Делибашић: Замолићу само дако можете да одобрите родитељима и супрузи Душана Крсмановића да остану присутни.

Председник већа: Да ли неко још од чланова породице жели да присуствују. Супруга и брат Тојага Жељка желе да остану. У реду, већ су именована лица осим стручне и научне јавности по одобрењу већа они могу присуствовати и нека остану у заседању и блиски сродници окривљених, као што су навели њихови браниоци.

Упозоравају се лица која присуствују главном претресу на коме је јавност искључена да су дужна да као тајну чувају све оно што су на претресу сазнала и указује им се да одавање тајне представља кривично дело.

Јесу ли сви напустили судницу?

Ваше име и презиме?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Сувајцић Миладин.

Председник већа: Име оца?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Тома.

Председник већа: Када сте рођени и где?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: 22.12.1964. у Суботици.

Председник већа: Шта сте по занимању?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Саобраћајни техничар.

Председник већа: Ваше пребивалиште?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Нови Сад.

Председник већа: Да ли сте у сродству са учесницима у овом кривичном поступку, окривљенима и оштећенима?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Не.

Председник већа: опомињем вас да сте дужни да сведочите и да изнесете све што вам је познато о овом предмету и да лажно сведочење представља кривично дело. Пред судом сте дужни да говорите истину и да ништа не смете прећутати и давање лажног исказа, посебно вас упозоравам, представља кривично дело. За вас, пошто имате статус сведока сарадника у овој кривичној ствари не важе законске одредбе из

члана 98 и 100 Законика о кривичном поступку које наводе, дакле те одредбе не важе да би се разумели, да би ваша изјава или одговор на одређено питање постојала вероватноћа да би изложили тиме, тим одговором, себе или вама блиска лица као што су брачни друг, лице са којим живите у ванбрачној заједници или другој трајној заједници, затим сродници по крви у правној линији, сродници по побочној линији закључно са трећим степеном сродства и по тазбинској линији закључно са другим степеном сродства, усвојеника, или усвојиоца, да би изложили кривичном гоњењу, тешкој срамоти, или знатној материјалној штети. Да ли сте разумели ваше обавезе и права као сведока сарадника и упозорење?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Јесам.

Председник већа: Сада ћу вам прочитати заклетву сведока пред судом на основу члана 106 став 3 Законика о кривичном поступку, па ако сте сагласни са таквом заклетвом, реците само – да и да се заклињете. «Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати».

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Да. Јасно ми је.

Председник већа: Сада ми реците све што вам је познато по предмету овог кривичног поступка. Дакле, припремама и извршењу атентата на председника Владе Републике Србије, пок.др Зорана Ђинђића, ко је учествовао у припремању завере, да ли је то била криминална група пок.Душана Спасојевића и све о томе што знате.

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Јесте. То је била, како се зове, криминална група Душана Спасојевића и припреме су почеле, иако ја још тада нисам знао тачно шта се дешава. Негде почетком фебруара Спасојевић ми је наложио да купим три мала аута како је он рекао, аутомобила средње класе која не могу да се доведу са нама у везу, ако би била остављена после неке акције и да та аута не личе на она аута која је иначе он користио по тим акцијама, значи нека брза аута, Ауди и тд. и наложио ми је да узмем три таква аута и да их узмем ван Београда. Ја сам узео нека два Фиата Типа и једног Голфа двојку и та аута су стављена у гаражу. Онда, исто у тој првој половини фебруара ми је наложио да узмем петнаест комбинезона зелених. Није ми рекао зашто му треба и ми смо то исто узели. Мислим, ја сам узео то преко Петровић Саше и то смо ставили у стан у Шест каплара на десети спрат. И тада је дошао 15.фебруар, сећам се јер је била субота и ту ноћ, то је било око 10, 11 увече сам добио поруку на пејџер 18588 да сиђем испред зграде.

Сишао сам и ту је био Миле Луковић Кум и Милош Симовић. Наложили су ми да сутра ујутру ће Милош доћи по мене и да идем на Бубањ поток да купим шлепер, да се маскирам и то добро да се маскирам, пошто сам ја витак, значи да се натронтам, па да изгледам много крупнији, да ставим перику, да ставим наочаре, капу неку, и тд., значи да ме никако не препознају, недај Боже касније. Нису тада још говорили мени тачно зашто то се ради. Плус тога су ми наложили да користим фалсификовану личну карту и то такву коју још нисам користио за станове и тд.. Ја сам рекао да немам и да имам само једну још коју сам користио да бих купио неки пејџер и Кум је рекао да нема проблема, да ту користим и то је била лична карта Черкета Драго – је било име. Следеће јутро је Милош Симовић дошао по мене и ми смо отишли на бубањ пијацу, пијацу на Бубањ потоку, али није било шлепера. Ја сам обишао све, сам сам ушао унутра, он ме је оставио испред и ја сам сам ушао унутра, значи, као да сам дошао пешке. И није било, као што сам рекао ни једног шлепера. Вратио сам се, звао сам, пошто је Симовић био ту негде у околини, ја сам га звао преко специјале да дође по мене. Дошао је по мене и ја сам му рекао да нема шлепера и онда је он звао Спасојевића и рекао му да нема шлепера и онда је он био узнемирен доста – како нема, мора да има. Каже «нема, Душане стварно нема». Он је рекао – ништа онда, нека се Ђука врати у стан. И ја сам се вратио у стан. Око 12 сати сам опет добио поруку на пејџеру, а то је 16-ти, недеља. Ја сам добио поруку да сиђем испред зграде исто онако као што сам био јутрос, значи да будем маскиран. Сишао сам и онда је дошао по мене Милисављевић и дао ми је своју специјалу да назовем Милоша Симовића. Ја сам га звао и он ми је рекао да идем сада опет на пијацу и да узмем два мања камиона, да су ми ту паре код Милисављевића, али да то морам да урадим до два сата најкасније, најбоље би било до пола два да се све то уради. Ја сам рекао – добро, ако буде било купићу. Отишао сам тамо и нашао сам два камионета. Један је био на београдске таблице, Тамић, неке светло плаве боје му је била кабина, а овај други је био на аустријске таблице и био је Мерцедесов са неком цирадом мислим. Платио сам их 7.000 Еура, један сам платио пет, а овај други, аустријски сам платио две. Истерао сам их сам. Ја сам значи, опет сам ушао унутра на пијацу. Направио сам уговоре, пошто сам морао да направим уговоре. Ја сам хтео да избегнем да направим уговоре, али сам морао да направим те уговоре са власницима и онда сам појединачно сам истерао те камиончиће ту на оближњи паркинг одмах близу ауто-пута. Ту су била нека два ресторана. Када сам истерао оба, назвао сам Милисављевића на специјалу и он је дошао са Душаном Крсмановићем и ја сам им дао кључеве од тих камионета. Документа су била унутра, али сам им рекао да поцепају уговоре. Они су рекли да ће поцепати, али касније. Онда су ме ставили у ауто и назвали су Симовић Милоша да виде где да ме возе. Симовић је рекао да ме доведу до Мека на Новом Београду ту код Шест каплара, ту

има тај Мек и ту су ме довели. Када сам тамо стигао, тамо су били Јуришић Милан, Крсмановић Душан, био је Милош Симовић, Александар Симовић, Нинослава Константиновић и ја и Милисављевић је ту био. Већ тада сам видео да Милош шаље негде Константиновића, да му даје специјалу у Форд Ескорт тамно плаве, или тамно љубичасте боје и послао га негде. Онда је мени дао нову специјалу и Клиа ми је дао новосадског 111-845 да идем на Маг и да се окренем према Београду и да тада укључим ту нову специјалу борбену. Ове све остале да искључим телефоне и да укључим тада ову нову специјалу и да му јавим када прође цип, као цип од Душана Спасојевића, Мерцедесов који има ротацију у пратњи два Аудија, где ће највероватније један Ауди да иде испред тог Мерцедеса неких 500-600 метара. Ја сам рекао – добро. Није ми ништа тада говорио, ко ће да прође, ко неће да прође. Само ми је рекао да то урадим, да је тако рекао Душан Спасојевић. Ја сам отишао и онамо сам се паркирао и онда смо се ми чули више пута. Он ме је звао да види да ли сам тамо где ми је рекао, како је тамо, да ли је све у реду и тако даље. Био је нервозан пошто му се није јављао Константиновић, па се бојао да се негде није слупао. Није ми рекао тада где га је тачно послао, тако да нисам знао, само је био нервозан – да му се не јавља. У тим разговорима ми је напоменуо да када прође та колона и када му ја будем јавио да ће да ми каже да ли да ја наставим пут према стану, истим путем којим сам дошао ауто-путем кроз наплатну рампу, или ћу можда да скренем на Гроцку и тим путем да дођем у Београд. Ја сам тамо негде одприлике стигао око пре 15 часова, одприлике у то време сам стигао тамо, а негде после 17 часова, знам да је већ мрак падао, је та колона прошла и ја сам јавио Симовићу да су ту прошли. Он је рекао – зовем те, зовем те. Онда ме је он одмах назвао и рекао – да ли ти можеш да идеш па да их пратиш. Ја кажем – не могу, они су стварно пројурили, а ја нисам баш неки возач, ја возим 120, 130. Рекох, ја не могу, не возим ауто баш нешто брзо. Он каже – добро. Онда ме је звао за једно два, три минута и рекао да наставим пут нормално, значи истим путем да се вратим којим сам и дошао. Ја сам отишао у стан. Нисам се више са њим чуо. Ја сам одмах тај телефон искључио ту још одмах, на том месту. Ушао сам у Београд. Осетио сам да се нешто дешава, нисам знао тачно шта. Али, онда сам стигао у стан и убрзо је био дневник и онда сам видео да је пок.премијер био на Копаонику, угануо ногу на неком фудбалу и да се вратио у Београд. Онда ми је било јасно да су нешто спремали да ураде премијеру. Касније, током тих дана сам чуо, мало нешто се тих дана причало, чуо сам да на том потезу, значи, од пре наплатне рампе, па до Калуђерице, па тај пут ту, ту има узбрдица – да су ту негде требали да му пут препрече премијеру и да га из те шумице гађају зољама и да су баш те комбинеzone што сам поменуо требали да имају на себи. Али, није дошло до тога, јер се нису нешто добро организовали око тог препречавања пута, али то сам чуо каснијих дана.

Значи, од тог тренутка иако ми нико није рекао директно, ја сам ипак наслутио и ја сам знао да се нешто дешава. Моји задаци су између осталог били и то још од самог почетка месеца да нађем станова више и то пошто је Спасојевић имао све информације, да УБОПОК ће ускоро да га хапси и да Љубиша Буха даје информације, а да су они – Спасојевић лоциран на Новом Београду и да ће они кад, тј. полиција када крене да га хапси, да ће га они баш ту тражити, на Новом Београду и да ја због тога нађем станове у граду и то на различитим местима. Значи на Бановом Брду, на Вождовцу, Дедињу, Војислава Илића, значи, то је он тражио да на тим квартовима нађем станове. И ја сам имао задатке да узимам још неке телефоне. То су ми били стални задаци. Ауда да купујем и то сам радио тих дана. После тог 16-тог, ми смо већ тада имали ове специјале су нам функционисале на тај начин што смо сви имали као за пејцере. И Спасојевић је већ имао информације да нас полиција прати и да на сваки начин желе да нас лоцирају преко телефона. Тако да су те наше специјале биле увек искључене у тим становима где смо ми боравили. А постојале су интерне специјале, оне које су коришћене између нас за нормалну комуникацију и биле су борбене специјале, како их је Спасојевић звао које су коришћене за време акције и само на том подручју. Те интерне специјале су нам по становима биле искључене по Спасојевићевом налогу и онда те неко назове на пејцера да се ти укључиш. Ти телефон не укључујеш у стану, него изађеш из стана, одлазиш пар квартава од тог кварта где ти имаш стан и ту тек укључујеш телефон и јављаш се. Тако смо комуницирали. И ја тих пар дана после 16-тог нисам никако са Милошем Симовићем могао да ступим у контакт сем када је он звао мене, јер су по цео дан радили нешто, тако да су му биле укључене борбене специјале, када није могао да укључује ове, а није имао у то време пејцера, тако да је он звао. И тих дана ме је слабо звао, увек ме је тек увече звао и као – је ли све у реду, је ли Љиља у реду, пошто је она била самном у стану. Ја сам опет ишао, станове сам те налазио и тада је дошао петак тај 21-ви и ја сам видео на дневнику ујутру да је био на ауто-путу, тај како су они рекли инцидент, иако сам ја знао да је то био покушај атентата. То сам знао због тога што сам ја купио тај камиончић и препознао сам га. Нису се јављали цео тај дан. И тек касно увече ме је Миша назвао и он ми је рекао – све је у реду Ђука. Ја кажем – «је ли у реду», пошто сам видео, слушао сам вести, стално сам слушао. Он каже – све је у реду, сада да ти не причам пуно у вези тога, видимо се ујутру. И тако је и било. Ујутру смо се нашли, а ја сам тада био са станом у Луја Адамича 34. Ту смо се нашли и онда ми је он испричао шта се уствари десило. Тако да ја у вези тог случаја знам све оно што ми је рекао тада Симовић и касније су ми причали у оном стану у Војводе Степе 259, ту ми је и Кум причао и Спасојевић шта се одприлике тамо десило. То је био план по речима Милоша Симовића, да ту код Хале Лимес зауставе колону ту изнад тог, јер ту како иде аудио-

пут изнад је један насип био. На том насипу су требали да стоје учесници који ће да гађају зољама премијеров ауто који би био заустављен на начин са два та камиончића, да му се пут препречи и то на начин да Багзи препречи трећу траку најбржу, а Симовић одмах њему реп, ову другу траку и да значи тако натерају колону премијера да успори и да чак удари у њих и тада да ови са те узвишице да гађају зољама. Они су рекли, колико ми се чини, са пет, шест зоља да је требало бити гађано. Симовић ми је испричао да он, мислим ја причам о Милошу, да је он крив што се то није догодило, да је Спасојевић криви за то, да је љут, јер он није био у репу Багзијевог камиона, како је требало бити, него је био видно удаљен, тако да није стигао и он да препречи ту другу траку и они су успели да то избегну. И плус тога направио је после тога још једну катастрофалну, по Спасојевићевим речима грешку, а то је да је тај камиончић оставио, пошто је он побегао са лица места, оставио одмах ту непосредно у близини у једном кварту, ту преко пута МОБТЕЛ-а, те зграде, то је онај Булевар уметности, па ту те зграде. Ту је оставио тај камиончић упаљен. Значи, није угасио мотор. И плус тога је оставио уговор онај, тако да је Спасојевић добио информацију, значи он је одмах био информисан од стране полиције, он је имао добре информаторе, јер је све то време знао шта се дешава у самој полицији. Значи, он је одмах знао да су ови из Одељења УБПОК-а знали, без обзира шта су медији објављивали, да они имају сазнања да је извршен покушај атентада, јер су нашли тај други камиончић, нашли су да су купљена на исто име, јер су у оба нашли те уговоре и да их је купио исти човек и да је тај човек чудно изгледао, пошто су тамо говорили да је човек изгледао чудно. И плус тога је добио информацију да су открили да су коришћене специјале и то на тај начин што су, значи, он је дознао како они траже специјале, како они знају да су уопште коришћене специјале на том подручју, значи, јављено му је било из саме полиције да су базне станице прегледали те ту, око Сава Центра и да су нашли да је седам, осам телефона укључено пре тог догађаја неких можда сат времена и да су ти телефони имали само међусобну комуникацију и да су одмах после исти ти телефони искључени. Што значи, да ти телефони нису имали никакву другу комуникацију, него само између себе. Значи, он је имао те информације. И тада се причало о томе и још тада је Симовић рекао да су имали информацију од човека из обезбеђења, за кога ја не знам који је, али још тада је спомињао да су имали и да ће ићи премијер у Бања Луку и назвао их је када је он из куће кренуо. Шта хоћу још да кажем? Тежиште разговора је било то и да се Багзи извуче из затвора. Спасојевић је био љут на Симовића, много је био љут и плус окривио га је и да је Багзи ухапшен због њега, да је кукавица, да је морао да му каже да не сме то да уради, јер је он сматрао да се он уплашио и да није смео да препречи пут. Мене су питали у истрази ко је ту учествовао још и ја због тога не знам тачно ко је био, јер

се није о томе причало. Знам да је сигурно био Сретко, да је био Кум, да су били ту Влада и што знам сигурно.

Председник већа: Можете говорити оно што ви знате непосредно, или на непосредан начин. Не морате се освртати на истрагу.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Значи, тај дан ми је, када ми је све то испричао, рекао ми је да ми је Спасојевић наложио да идем да купим један караван ауто и објашњавао ми је да буде онако неки старији ауто, али да буде добар, очуван и нешто ми је спомињао – знаш, оно као – мора да буде караван, неко мора да легне у њега. Спасојевић ми је рекао да исто купим посебан телефон и да узмем огласе и да нађем са неког телефона који нисмо користили и када будем купио тај ауто, да уништим тај телефон. Ја сам на тај дан нашао ауто у Качарево и Милисављевић ме је тамо одвезао. Успут док смо ишли, Милисављевић ми је причао, био је мало узбуђен и причао ми је – знаш, лудаци ови хоће да гађају авион са иглом, кад се буде премијер враћао из Немачке. Надам се да ће се враћати ЈАТ-овим авионом где има и других путника, јер ће га само онда гађати када се буде Чартером враћао. Све у свему, они су имали тамо некога, значи из Ђинђићевог окружења, колико сам схватио који ће да им јави. Ко ће да им јави како ће он да се враћа. И онда смо ишли тамо у Качарево, ја сам исто био делимично маскиран, перику сам имао само на глави, уствари, ја мислим да сам имао само перику на глави. Милисављевић ме је оставио испред места. Ја сам ушао сам унутра, као да идем пешке. Назвао сам тог човека. Нашли смо се тамо у центру тога места. Отишао сам код њега. Купио сам тај ауто Пасат караван црни, панчевачка таблица. Нисам правио уговор. Платио сам га 3.850 Еура. То сам баш брзо обавио да не бих оставио утисак неки на тог човека. Он је тражио 4.000 Еура, ја се нисам са њиме пуно ценкао, дао сам му 3.850 и сео у ауто и отишао. Вратили смо се у Београд и ја сам ауто дао Милошу Симовићу и он је рекао да иде да га затамни. Иначе, од почетка фебруара, па све до 08.марта Спасојевић је био и спавао најчешће у стану у Војводе Степе 259, девети спрат. И ту смо ми стално увече долазили, често, он се распитивао у вези Новог Сада, у вези дроге, у вези Неше Опачића, у вези тог убиства што се тамо десило, како је Љиља и тако даље. И негде одприлике двадесет дана пре атентата, ја сам био у стану и Кум ми је тражио пејџер да му донесем сутра, да да једном другару. Тада сам чуо да спомињу неког Звекија. Ја нисам знао ко је то, али су спомињали тог Звекија и Душан Спасојевић је питао Кума, пошто сам схватио да је Кум дане проводио са тим Звекијем, је питао Кума, да ли је Кум сигуран да тај Звеки може са снајпером да погоди. И то га је питао, он се и шалио, каже, Куме, ако не може дај да идемо оно наше. Три аута да га нападнемо, идемо сви и да га убијемо. Немој сад да он ту прича да може да уради, овамо, онамо, па

нако показује лево, десно, па се смеју. Немој, каже, а да може, време иде, ми немамо пуно још времена, 15.март је нама задњи дан, тада они крећу да нас хапсе. Кум му је рекао – «сигурно, човек то може да уради, ја сам био са њим на 200 метара погоди», а сад нисам сигуран каже – «А3, или А4 формат, погоди, сигурно ће». Онда га пита он више пута, он је био такав – Спасојевић, каже – «Куме, немој, ако не може, боље сад да кренемо нешто друго да радимо, него да идемо на ту варијанту». И Кум је био доследан да он то може да уради. Тих дана сам исто долазио у тај стан и чуо сам да су нашли неки стан у коме живе неке две старице и да ће из тог стана да гађају премијера и онда им је Кум рекао, ту ће да се убију старице после тога. Каже – добре су, старе жене. Они су ваљда ушли у тај стан, представили су се као да монтирају сателитске антене, или тако нешто. Не знам где је тачно тај стан, али сам чуо ту причу. Знао да је био 08.март. Због тога знао да је био 08.март, што је Спасојевић са Кумом дошао у стан где сам ја био у Војводе Степе 104 да честита 08.Март Љиљи Бухи, донели су цвеће и тако даље и пошто сам ја већ до тога времена изнајмио све станове и ми смо сви били прешли са Новог Београда у град. Неко на Вождовац, неко у Војислава Илића у тај крај, а Спасојевић је онда следећи дан ишао на Баново Брдо. Све у свему, тај дан ми је, значи, док је био ту у стану, рекао, пошто сам два стана био пре тога изнајмио, можда три, четири дана, а то је стан у Синђелићевој улици бр.40 и још један стан у Николаја Гогоља 98 на Бановом Брду. У тим становима још нико није био и он је рекао да опремим те станове, да ставим у њих више хране, сокова и свега, да буде постелине и тако даље, значи све оно што је треба да опремим и да му дам кључеве од та два стана. Ја сам му то дао. И рекао ми је тај дан да дам перике и наочаре Симовић Милошу. Ја сам све то урадио. Следећи дан, значи био је 09-ти, недеља је била и ја сам добио увече поруку негде око седам сати на онај Телекомов пејцер 3228893, то је био мој број – добио сам поруку да дођем, то је био стан у Војводе Степе 259. Дошао сам тамо. Тамо су били Багзи и Срећко Калинић. Багзи, иначе, када је био пуштен после оног покушаја атентата и када је ушао у тај стан, он више није излазио из тог стана уопште до овог дана. Тада када сам ја стигао у стан, они су били већ спремни, биле су ташне спремне и Багзи ми је рекао да је Спасојевић рекао да њих двојицу пребацим у Синђелићеву улицу, у стан бр.40 и да узмем Спасојевићеве ствари, све телефоне, имао је тамо безброј телефона и да ћемо ићи тако да ћу ја ићи испред њих. Ја сам био са Кадетом, а они су ишли у Голфу који је био Калинићев, Голф тројка, црни. И ми смо тако на тај начин дошли до тог стана. Ушли смо унутра. И ја сам у међувремену добио поруку на пејцер 185588 Белпацетов да дођем хитно на кеца, то је био стан у Велимира Тодоровића бр.2. Ту су иначе спавали Милиш Симовић, Александар Симовић, Нинослав Константиновић и Милисављевић. Они су спавали у том стану. И да хитно дођем тамо. Онда сам ја кренуо тамо. Добио сам

још једну поруку – нећеш да дођеш овамо. Као било је хитно, морао сам да се створим тамо и ја сам убрзо тамо стигао и када сам ушао на врата унутра, они кажу – што си дошао. Био је тамо Спасојевић, био је Кум, био је Сретко, био је Константиновић и браћа Симовић. Ја кажем – доби сам две поруке. Он погледа у Кума и каже Кум – уместо Јури послао сам њему поруке. Каже Спасојевић – нема везе, ти ћеш да идеш сутра на улицу ради малера. Био сам вероватно блед и каже – шта си се уплашио, лево, десно, да не причам сада ту у судници, каже – шта си се уплашио, нећеш иовако ништа радити, само ћеш да стојиш, да будемо сви укључени у то. И онда сам ја сео тамо, у том стану, у трпезацији која је иначе везана са дневним боравком. И они су ту седели и Душан је испитивао Константиновића да ли је он сигуран да је то тамо сигурно, пошто нисам тада још тачно знао шта је сигурно, шта није сигурно – каже, да ли је то тамо сигурно, да ли је сто посто. И онда му је он одговорио да јесте, да се не брине ништа, да ће да буде све у реду. Питао је да ли је Јуришић купио неке комбинезоне и неку фарбу и где је он, зашто није дошао. Љути се, тамо га ови зову, није се јављао и он је рекао, знам да је причао тамо да ће чим дође у владу да ће бити убијен. Први пут када дође у Владу да ће бити убијен. Није се још дуго тамо задржао и онда ми је рекао да ја њега и Кума пребацим до Синђелићеве улице. Ја сам их тамо пребацио. Онда сам рекао да ми је Симовић дао специјалу нову и рекао је да је ујутру укључим у пола девет, да будем одприлике тамо негде код Ауто-команде, и да је ту укључим и да имам у меморисан само његов број телефона и то под бројем 1. Јер, то сам заборавио да кажем, да после Лимеса, значи када је добио те информације у вези лицирања, проналажења његових специјала, он је тада наложио нешто ново, тј. да те специјале имају укључене позиве на чекање и да се за време акције зову легални бројеви телефона са тих телефона. Шта мислим под легални – значи, неке фирме, библиотеке, биоскопи, фирме, тако да у тренутку искључивања полиција не може да нађе те који међусобно комуницирају, него су то све телефони који имају још безброј комуникација. И тако је онда наложио после Лимеса да сви телефони раде на тај начин. Значи, интерне специјале са Новим Садам и шта ја знам. Значи, све специјале да раде на тај начин, да се више не уочи та интерна комуникација и рекао ми је да имам у меморисан само његов број под бројем, пошто је и то било изнајмљено, јер су пре те меморије биле означене почетним словима имена, а сада су биле бројеви 1, 2, 3, 4, 5, па је свако имао свој број. Не сећам се тачно који сам број, али ја мислим да сам имао само број 1 пошто сам се чуо само са Симовићем, ја сам њега могао да назовем. Следеће јутро сам изашао како ми је наређено, изашао сам тамо, укључио сам телефон, звао сам и убрзо се јавио Симовић Милош и рекао ми је да се возим ту од Партизановог стадиона до Звезде, ту према кружном току, када се иде према Кафе кафеу. Ја сам се возао са Кадетом новосадским, чини ми се

да је био 118-001, то знам због тога што је то био мој ауто, то ми је био од таста ауто. Он је умро, тако да сам имао тај ауто и због тога ја мислим да знам те таблице. Возио сам се ту једно пола сата. То ми је било бесмислено и онда сам назвао Симовића и рекао сам – дај да негде станем, шта се ту три улице се возам у круг стално. Он је иначе стајао ту код Руда и онда ми је он рекао - важи Ђука, стани ту на аутобуску станицу код Руда. Значи, ту смо негде били ујутру од пола девет. У девет сам ја ту стао. Он је стајао ту на паркингу код Руда преко пута, има ту неки земљани пут, значи, како је тај булевар, па са оне стране има неки земљани пут, ту су неке куће. Он је ту стајао. И одмах ту близу има једна мала уличица, ту је некако био паркиран. Падала је киша. Касније је било онако хладно. Ја сам стајао већ пар сати тамо. У међувремену ме је звао Спасојевић, само да види да ли сам изашао, пошто је Спасојевић имао мој број. Значи, он је мене могао да назове, а ја њега нисам. Ја сам могао само Симовића да зовем. Симовић је онда стао ту преко Руда и онда ме је звао да уђем у ауто, јер ми је хладно, а и немам функције, јер смо он и ја стајали на истом месту малтене. Али, ми је он рекао оно – док сам се возио да је мој задатак, да ако видим три БМВ-а, један црни у колони да му јавим. А, он је стајао одмах ту, тако да је то било бесмислено. Али, мислим, нема везе, он је то рекао и после свега тога он ме је звао да уђем у ауто пошто је било хладно, падала је киша. Ја сам сео у ауто. Он је био у Сеат Ибици зеленој, београдске таблице и видео сам да има четири специјале. Једна специјала је била за мене и Спасојевића, друга специјала је била са тим човеком из обезбеђења премијера Ђинђића, трећа специјала је била са актерима, директним учесницима, значи, са оним људима који ће да убију. И онда ми је рекао да је то канцеларија, онда је он мени то све испричао да су они ту нашли неку канцеларију и да лепо уђу унутра ујутру и ту су сигурни до једно три сата, али је Спасојевић рекао – ако не дође до атентата да они у пола три напуштају канцеларију. Четврти телефон је био са Кумом и још неким, не знам ко је још био на тој линији, а знам да је био Кум. Ја сам тај дан видео у више наврата Спасојевића. Он се возио у Голфу тројци, црни ГТИ, возио га је Пејаковић Саша, то је био иначе затамњен ауто. Видео сам га више пута су ту пролазили. Видео сам и Кума једном у Клиу, плаве боје, једном, или два пут сам видео да је и он прошао сам у ауто. И онда када сам сео у ауто, Миша ми је то испричао, значи, да постоји нека канцеларија у којој су, није ми рекао тада ко је тачно унутра и да ће одатле да се гађа премијер и да је његов задатак да када види ту колону од три аута да им јави, да они благовремено наместе пушку, да не би стално пушка стајала на прозору, да им он јави и они су одприлике израчунали – да рецимо нема гужве на том потезу између Руда и Владе, да им треба одприлике 2-3 минута да они стигну и знаи, довољно да они наместе ову пушку. То ми је рекао. Знам да су учествовали, тада сам исто знао да и сви други учествују, само нисам

знао где ко стоји тачно. Све у свему Спасојевић је звао више пута, распитивао се да ли су они сигурни тамо у тој канцеларији. И ја сам ту закључио да Спасојевић није имао дирекну везу са овим убицама. Стално је питао јесу ли сигурни. Он је звао често када су такве ствари, ако је он укључен био, није био често, али онда он зове стално. И он је звао, много пута је звао Мишу, каже Миша – све је у реду, немој да се нервираш и стално је питао за овог из обезбеђења, је ли се јавља. И Миша каже – не јавља се, али смо се ми договорили да кад буде нешто, кад буде кретао премијер, да ће он да јави. Он каже – зови га тамо. Нећу, каже, он ће звати. И тако је тај дан прошао. Спасојевић је већ звао око два сата да се ови спремају полако и да напуштају канцеларију и ми смо негде око пола три отишли са својих места. Остало је да следећи дан у исто време, мислим, мени је Милош Симовић рекао да будем у исто време, на истом месту. То је значи био следећи дан смо опет изашли сви напоље и дан је протекао малтене исто. Једина промена је била што смо Спасојевић и ја заменили аута. Спасојевић је рекао да му је тај упадљив Голф тројка, затамљени. Звао ме је и да му купим неке лекове пошто је био прехлађен. Ја сам ишао да му купим лекове и онда ми је рекао да му дотерам Кадет, и да ће да се вози у том Кадету, а наложио ми да Голфа тројку отерам у гаражу у Војводе Степе, а ја да узмем Пежоа 101, не знам, мали онај Пежо смо имали бели. И то је било негде око 11, пола 12, не сећам се тачно. Заменили смо ауто код Партизановог стадиона, одмах има ту једна окретница. Ту испод Партизановог стадиона има једна окретница и ту смо заменили аута. Он је био са Пејаковићем и заменили смо ауте. Ја сам њему дао Кадета, а и они су се даље возали. Виђали смо их ја и Миша, седам, осам пута смо их видели да су прошли ту где смо ми стајали код Руда. И дан се опет завршио. Није било никаквих покрета премијера према Влади. И следећи дан је остало исто. Следећи дан је била среда. Онда смо опет стали тамо ујутру и негде ту око 11 сати он се чуо више пута, значи, он се стално чуо са Спасојевићем, он стално њега зове, иако смо сад већ били раздвојени, он стоји са оне стране улице, ја стојим са ове стране, па се некад нађемо ја и Симовић, али, мислим, ту смо били – код Руда смо били. И у том тренутку ја видим да се Симовић свађа са Спасојевићем, каже – Дућо, нема шансе да су овуда прошли, нема шансе, сто посто нису прошли овуда. Видим да овај виче, чујем, овај телефон држи и каже – ту смо Ђука и ја, па нису могли ту поред нас проћи. И онда му спусти Спасојевић телефон, и онда ми прича Симовић да је полудео, да се дере и да вришти и да нас двојица нисмо уопште учили колону, јер му је неко јавио да се колона, или је он сам видео, пошто сад то не знам, пошто се и он исто туда возао, да је колона ушла у Владу и он је ту опет звао Симовића и мислим они нисту ту тад прошли. Ми смо били сигурни у то да нису ту тад прошли, пошто смо стајали на аутобуској станици која је одмах поред пута. И посвађали су се они, мислим – не

посвађали, Душан му је рекао свашта тамо, шта ја знам. И мени каже Симовић да идем у стан. То је ту негде било око пола 12, 11, 11 и 15. Пошто сам ја ауто даље паркирао оданде док сам отишао до аута, отишао сам у стан. И таман сам ушао у стан и добио сам поруку на пејџер, пошто сам ја имао три пејџера, чини ми се да сам добио на 8425, или сам добио на 18588, али сам добио поруку да се хитно јавим. Пошто нисам могао да специјалу из стана укључујем, онда сам изашао напоље и опет сам се вратио на Ауто-команду, укључио сам телефон, ја сам га назвао и рекао ми да останем ту код Ауто-команде, ту има паркић један, иначе испред су оне радњице, а иза је паркић. Да стојим ту, у том паркићу, а ту су стајали таксисти преко пута. Да стојим ту и да надгледам те две улице, ту улицу што иде од председникове куће и ону улицу која иде од Партизановог стадиона према Ауто-команди, да ли ће туда да прође колона од премијера и ако прође тим путем, а он је код Руда био, јер иначе, он је тамо чекао, а ја сам овде, па да му јавим. Ја сам седео ту у том паркићу не дуго. Ја не знам колико, пошто сам био узнемирен, уплашен, тако да не знам колико сам седео, али нисам дуго. Знаш да није много времена прошло, Симовић ме је назвао и рекао да хитно дођем, што хитније, што пре, да дођем до гаража на Новом Београду. Ми смо имали гараже две преко пута Палате федерације, ту су неке зграде, то је улица Булевар АВНОЈ-а, да спада ту, сада нисам сигуран да ли спада у Булевар АВНОЈ-а или онај главни Булевар, али, значи, ту преко пута Палате смо имали две гараже. Једну сам изнајмио ја, а другу је изнајмио Душан Крсмановић и да ту хитно дођем. И ја сам што сам брже могао, тамо стигао, паркирао сам се и после једно минут, два из, пошто су то оне дуге гараже са оним подземним пролазом, видео сам да Симовић са овом Ибицом излази из гаража, видео сам да је са њиме Константиновић и још двојица су била у ауту, али нисам знао тачно ко је. Ништа ми нису рекли, нити су ми махнули. Ја сам мислио да треба још некога да сачекам. Јасмо ми је било да се то све што је требало да се деси, десило. Видим нема никог, чекам пет минута, не зове ме нико и окренуо сам се и рекох – идем ја у стан. Није ми било јасно тачно, али сам размишљао да је сигурно неко дошао пре мене, пошто ја нисам неки баш да јурим тако пуно, сигурно је неко пре мене дошао, па је ове остале узео. Мислим, размишљао сам тако, значи, нисам ни знао тачно. Све у свему, отишао сам у стан. Већ кад сам се враћао преко Газеле, са ове стране која је ишла према Загребу је био пут блокиран. Ја сам ишао на ону страну према Нишу, ту сам се искључио код Ауто-команде и отишао сам у стан у Војводе Степе 104. Знаш да сам стигао у стан пре један, значи, ту је било пет до један, један, један и не знам колико. Већ су били на ТВ-у снимци онога што се десило испред Владе Србије. Љиља Буха ме је питала – шта је, како је, имамо ли ми неке везе с тиме, а ја сам порицао нормално све – рекао сам – нема везе, био сам ту нешто у граду и тако даље. Тај дан нико није звао и није ни било договорено ништа.

Нико није рекао шта после, барем мени. И цео дан нико се није појавио. Следећи дан у јутарњим часовима Константиновић је дошао код мене у стан и рекао да ми је рекао Милош Симовић да идем да нађем Дућу хитно. Ја сам сматрао да је он у Синђелићевој улици, због тога сам ја сматрао, што ми је он рекао да онај стан тамо спремим и што сам тамо ставио Багзија и Калинића 08-ог, тј. 09-тог, онда кад сам их преселио, а пошто је Багзи стално био у то време спавао ту, и ја сам мислио да је Спасојевић у Синђелићевој улици. Све у свему ми је Константиновић рекао да је Миша рекао да питам Спасојевића шта ћемо са пушком, шта да се ради са пушком, да ли да се уништи, или да се закопа, или већ, шта са њом да се ради. И друга ствар – шта сад, шта после. Ја сам рекао – добро, где сте ви, каже – ми смо тамо у Милентија Поповића, ми смо то рекли – тројка, то је значи Милентија Поповића бр.24, трећи спрат, стан Мишевић, чини ми се. Па, да су они тамо, и да чим то видим да дођем поред њих. Ја сам отишао до Синђелићеве таксијем, мало таксијем, мало пешке. Тамо нико није отварао. После сам одмах отишао прво код Симовића да бих узео ауто, јер сам ја претпостављао, ако није тамо да је у Николаја Гогоља 98, пошто су то били нови станове, леви, лепо намештени и онда је Спасојевић волео само у таквим становима да буде. Дошао сам тамо код њих, и они кажу – јеси ли био код Дуће. Ја кажем – нисам, ја сам био у Синђелићевој, тамо нема никог. Па, каже – сто посто је на Бановом Брду. И тада су ми већ испричали у кратким цртама шта је било тачно тамо, али ћу се на то касније, па када су ми све испричали подобно. Да су ми рекли да идем хитно код Спасојевића, да се види шта да се ради са том пушком. Поготову што су већ сада имена ишла по ТВ-у, слике су излазиле, била је општа параноја. Шта је ово, шта се ово сад дешава, нису се надали томе. Моје име је изашло, али без слике тај дан и већ њима је било јасно, пошто сам ја изнајмио све станове, салаше, ту је било станова и знају ме све газде и чим се моја слика појави, да је то све несигурно и да ту више нема где да се буде. И да идем код Спасојевића – шта са пушком да се ради и шта уопште да се ради. И онда сам ја отишао тамо на Баново Брдо са том Сеа Ибицом поменутом, зеленом, то је пети спрат, стан 25 и Спасојевић ми је врата отворио и каже – «шта је Ђука, да ли су сви у реду». Ја кажем – не знам да ли су сви у реду. И онда му ја испричам да је био код мене Нино, онда сам ја ишао онамо да те тражим, па сам отишао по ауто и тако даље. И онда сам ја и Спасојевићу испричао оно што су ми они испричали у кратким цртама и рекао сам му да је најбитније то да ми каже шта да се ради са пушком – да они питају шта да се ради са пушком и шта после и да немају пара. Њих четворо су имали 120 Еура заједно. Спасојевић је био узнемирен због тих слика, није очекивао то, уопште нису очекивали ванредно стање, али рекао је да то нема везе – да се иде до краја. У вези пушке он је рекао да је Легија узео ту пушку из ЈСО-а и да та пушка мора да се врати тамо на место и да та пушка не може да се уништи, да мора да се закопа. Рекао је да

Милош и Симовић и Будала – Милисављевић и Константиновић морају да промене тај стан. Тај стан смо имали дуго, преко годину и по дана и ту нас знају комшије, знају нас сви, па због слика тај стан мора да се промени, да они у њему не могу да буду дуго. Ја сам рекао – нека иду у Синђелићеву. Али, каже – «Ђука, твоја слика ће изаћи, то је питање дана, мислим сата, питање је сата када ће ти слика изаћи. Морају негде да нађу сигурније место». Ја му кажем да они немају пара. Он је вриско и драо се, каже – како немају, имају они, нека се снађу и пита ме где су Звездан и Кум. Ја му кажем – не знам. Каже – сигурно су у Војводе Степе 259, ићи ћеш тамо и рећи ћеш да сам ја у реду, да су ови сви у реду. Питао ме је за Јури и за Дулета како су они, ја сам рекао да не знам, а они су спавали претходно у Трише Канцеларевића бр.28 и рекао ми да то видим исто, да ли су они у реду, да ли је све у реду са њима. И значи, да одем у тај стан где су Кум и Звездан – Звеки и да Звездану пренесем да иде у Јединицу и да је сад све на њему и то ми је једно пет пута поновио и тресо ме овако и каже – кажи му да је све на њему и да ја чекам на њих и да је све на њему и стално ми је то понављао, каже – «Ђука, све је на њему, нек иде тамо у Јединицу и кажи му да никада он и Гумар не иду заједно. Ако било где буду ишли изван Јединице да иду појединачно». Значи, да никада не иду заједно и ако се један не врати да овај други зна шта треба да ради. Није објашњавао шта, како, али овим речима ми је рекао, парафразирам, тако је говорио да му пренесем. Рекао је да му још пренесем да ако ако може сакрије Кума и Сретка негде код својих рођака, јер ово све није више сигурно, а ту су му најоданији били људи, па да их склони ако може, да се потруди свим силама да то уради, а ако не може да пошаље неког са службеном легитимацијом који ће Кума и Сретка да пребаци у мој стан, па ћемо ми касније да видимо. И рекао ми је да кад све то урадим, значи обиђем Симовића и кажем то што треба да кажем да стан промени и плус је рекао да Константиновић нађе нова аута код тих својих људи које он има, да нађе нека аута која ми нисмо користили ових дана. Да пренесем то све и да се онда вратим назад да му то све јавим, значи, јер није између нас постојала никаква више комуникација, значи, забранио је телефонску комуникацију, и преко пејцера и преко телефона, значи, само курири да се користе. Ту ми је исто испричао да пре ових дешавања је Легија био у оном стану, чини ми се Омладинских бригада бр.8, али то је било пре атентата ја сам га видео 10-11 дана и да по његовим речима – он је био још увек тамо и да се они чују преко курира, а да је Легијин курир Шкене, а његов је Пејаковић и да се онда они виде и да су ту ноћ, уствари не ноћ, ваљда су имали састанак у пола осам код Мека на Фонтани и да се ја вратим пре тога да му све ово кажем шта сам урадио и шта је ко рекао, да би он био миран и да би знао. Да се вратим и да дам тај ауто који ја возим Пелету да иде на тај састанак. И онда сам ја прво отишао у Војводе Степе 259, ту сам звонио више пута, онда су ми врата отворили, ушао сам унутра,

они су били наоружани пиштољима, јер нису знали да ли је можда полиција, или није, да ли сам можда ја дошао са полицијом, јер они су мој глас чули, али нису знали да ли сам сам, или нисам. Била је општа параноја. Када сам ушао унутра, тада сам први пут видео тог Звездана – Звекија, којег сам видео и овде, значи, унутра, у судницу, то је тај човек, само што ми се чини да је био крупнији него сад. Видео сам њега, био је ту Кум и Сретко, каже – је ли све у реду. Онда сам ја њима испричао где сам све био и шта је Душан рекао. У том, Звездан је ушао у купатило и Кум је мени тада рекао да га је убио баш онако као што је и рекао, значи, он је после убиства њима саопштио како га је гађао и тако даље, а то што је он њима рекао, то се појавило и на ТВ-у, по тим вестима да је погођен у срце и тако даље, парафразирам – ала ба је сашио. Да је пуцао са два метка, да га је убио још са првим метком, а други метак да је погодио телохранитеља, али је исто прошао и да је погодио и премијера – тако је мени Кум рекао, али да он није хтео њега да гађа. У том је изашао Звездан, мислим, он је то и чуо, све је он то чуо када је рекао Кум, није то да он сада није чуо, то је било близу купатило, била су врата отворена. Онда је он ту сео и ја сам му онда рекао које су поруке Спасојевића према њему и да иде у Јединицу и да држи све под контролом и да је све на њему и рекао сам да ми је то поновио икс пута и да он треба да зна шта то значи и да му је Спасојевић рекао да – ако може да сакрије Милета Луковића Кума и Сретка негде код својих рођака. На то је Звездан направио неку гримасу и рекао је да они њему нису тако рекли и да су рекли њему да имају добре штекове, и да он није знао да је то овако шупље, мислим у том стилу је нешто рекао. И онда му Кум каже – па нама је Ђука све то узео и он каже – то ће БИА да почне да ради, ако не одмах, онда за два дана и прво ће своје оперативце послати по агенцијама за изнајмљивање станова, тако да ови станови ће брзо да падну и све то што ви имате, пошто ове слике излазе кроз медије и штампе електронске, ви сте каже - тотално несигурни. И онда је као размишљао и остало је на томе да се он чује са Кумом у шест сати и да ће га Кум звати на пејџер и да се он укључи, и да ће он да размисли да ли може негде да их стави, или не, или ће послати оног човека са службеном легитимацијом који ће њих да пребаци. Тада смо седели ту мало и онда је он рекао да га одбацим до кафе Кафеа и да ће он оданде звати неког свог пријатеља, па ће он да иде у Јединицу. Сишли смо доле, он је убрзо укључио телефон, назвао је неког човека, причао са њиме и променио је локацију где да га пребацим и онда је он рекао да га одвезем до команде њихове која је била на Дедињу. И ја сам га ја одвезао тамо. Ја нисам знао тачно где је, онда ме је он тамо управрио и ја сам га одвезао тамо и онда сам га тамо оставио. То је оно што сам видео Звездана Јовановића, после тога више га нисам видео. Ја сам отишао после тога код Симовића у стан, Милентија Поповића 24 и онда су ми они причали подобно шта је било, како се то тамо десило, кад је њима Симовић јавио.

Рекли су да су то јутро купили једно ћебе и они су се бојали тога ћебета, али су се ето тешили што је ново, што је купљено то јутро, то је оно ћебе које ће се поставити на прозор и да се стави пушка. Они су се бојали да ће ту можда неку длаку да нађу и тако даље, пошто је то већ било дуго актуелно. Спасојевић је увек то говорио, чак, рецимо ја – ако ме стави да негде нешто гледам, онда ми је рекао да када цигаре пушим, пошто сам ја био пушач, да никада не бацам ту где нешто осматрам, него да их стављам у кутију због ДНК. Недај боже, каже – неко те препозна ту и после узму цигару и докажу. И они су рекли да су у тој канцеларији коју су нашли, да су били у комбинезонима њих двојица, нека фарба, не знам тачно шта су они говорили људима шта они ту раде, а да су били маскирани чини ми се са перикама Константиновић, уствари, да су били у канцеларији Константиновић, Александар Симовић и Звездан Јовановић, да је њихов договор био да после атентата упале ту канцеларију, да униште све доказе. Александар Симовић и Константиновић су имали перике, то су биле оне које сам ја купио. Неко од њих је имао наочаре. Константиновић је имао своју браду природну коју је после обријао и да је договор био значи да прво упале канцеларију и да онда је напусте. Рекли су да је Звездан када је испалио хице, да је испалио два хица, да је Звездан – по њиховим речима, успаничено бацио пушку Александру Симовићу у руке и одмах истрчао напоље из канцеларије и да су се они ту збунили и да је онда одмах за њим и Константиновић истрчао и да је Александар Симовић тада онако у чуду са пушком је истрчао напоље за њима, чак је није ставио ни у торбу, него тако са пушком и са пиштољем у руци је истрчао напоље. Изашли су напоље, онда су сели у Пасата тог панчевачких таблица, што је био затамњен, што сам га спомињао да их је возио Милисављевић, да су дошли одмах ту до гаража, онда су Кум и Сретко били ту у близини и да су они ту имали задатак да не дај Боже ако дође до проблема – да им чувају оступницу и да су они онда дошли до гаража и они су преузели Звездана, па су га одвезли у 259, а они су оставили ауто, тог Пасата у ону гаражу прву и сели са Симовићем у ауто и отишли у овај стан у Милентија Поповића 24. То је оно што се ја сећам. Ако још нешто нисам рекао, ви ћете ме подсетити. Значи, они су ми то испричали, али оно што је било прво ја сам рекао да пушка мора да се закопа. Пошто још тада Константиновићева слика није уопште излазила, нити име, договорили смо да ће он да иде да је закопа и да је закопа, пошто не користи ауто, уствари они нису ни имали више аута пошто сам им ја узео, али Константиновић је требао да нађе неки ауто, али тада још нису имали ауто – да пешке са том торбом оде и да закопа пушку преко пута тих гаража, јер има једно градилиште, па да ли ту да закопа, или ту негде око Хале Лимес, јер су ту исто градилишта околно. Значи, ту негде на та два места да закопа, јер није имао где друго, одмах са леве стране је Палата Федерације, а овамо су зграде, значи није имао где него ту. Плус тога,

сетио сам се, Спасојевић је рекао да проверим да ли је један други снајпер који је стајао на десетом спрату у Шест каплара, стан Опарушић, број 40, да видим са Симовићем да ли је и тај склонио снајпер, пошто ће вероватно полиција кренути ових дана по тим становима, јер ће нас познати, јер смо ми ишли сви по тим становима, а све слике излазе, а ми смо сви по тим становима долазили, тако да је верила вероватноћа да ће полиција брзо открити те станове и значи, - да подсетим Симовића да ли је он онај други снајпер склонио. И није склонио, тако да је касније Константиновић тај снајпер ставио у ону другу гаражу и тај снајпер је ја мислим исто пронађен у тој гаражи. С тим што смо се исто договорили, и то је рекао Константининовић да ће он да уради, да ту другу гаражу испразни, пошто је она била пуна, тада су ми рекли да је она пуна, то је тај ауто Крсмановић Душана, да је она пуна, да је ту неки ауто, да су ту зоље, да су ту аутомати, да ту има свега и иначе било је нужно да се она испразни и због тога што пре тога неких 10-15 дана смо знали, да је Крсмановић имао неки мали конфликт са газдарицом од те гараже и он је мислим то изгладио, ваљда јој је дао неке паре. Али ја нисам знао да ту баш има толико тога, али он ми је рекао Миша – она је пуна, има свега и неких таблица и не знам чега, и неких телефона, свега има унутра, тако да је остало и да то урадим. И када смо се ту испричали, кад сам им рекао шта треба да раде и да морају стан да промене. И онда је Константиновић рекао да они имају један стан од његовог брата рођеног и да ће он њих пребацити тамо у тај стан и да ја то кажем тако Спасојевићу. Ја сам рекао да ја сад идем да видим с Кумом шта ће бити, морам да се вратим тамо, па онда морам да идем опет код Спасојевића, тако да ћу доћи сутра ујутру код њих пре него што будем ишао поново код Спасојевића да ми кажу шта су урадили са тим пушкама, па да то могу да му пренесем. Онда сам отишао тамо, ја сам стигао тамо пре шест. Отишао сам значи у Војводе Степе 259. Кум је био спреман и Сретко и тада је Кум укључио телефон један, који иначе није био укључивао. То је био телефон један да рецимо само зове пејџер, значи ништа друго, већ само ову централу Белпаџет. И тада је он назвао пејџер, тражио је, оставио је поруку за 8429 и зато ја знам да је то био од Звездана пејџер. То је тај пејџер што ми је рекао оно пре 20-так дана да ће дати неком другом, а ја сам му дао тај пејџер и пошто је сада звао на тај пејџер, значи, ја сам знао да је то Звезданов пејџер, да је то дао звездану. И Звездан му се није јављао. Звао је много пута. Укључивао специјалу после, ону коју су имали они и Звездан му се није јављао уопште. Кум није могао да верује да му се не јавља и ја сам му исто рекао – Куме, нема шансе да се јави, хајдемо одавде, идемо у стан. Он каже – немогуће, мора да се јави човек. Ја кажем – нема шансе да се јави. Мислим ,то је било оно - тако сам ја мислио, чим му се није јавио из прве, значи он зна да је врло важно, ТВ бруји, све бруји, све удара, сваких 20 минута, страшно је било. Кум га је звао сигурно једно 20-так

минута, пола сата. Кум није могао да верује. Али, ја, то ћу да кажем – када сам дошао, са мном је дошао и Константиновић, због тога што сам рекао му да оде да види да ли су Јуришић и Крсмановић добро, да бих то могао Спасојевићу да кажем и плус је он хтео да иде да нађе неки ауто и да нађе брата у вези стана, да се са њим све договори. И он је био испред зграде, и онда смо ја, Кум и он отишли до стана аутом и са овим торбама, а Сретко је дошао пешке, падао је неки снег, неки велики снег и онда је он рекао да ће доћи пешке. Пребацили смо се значи у зграду, у Војводе Степе 104. Константиновић је отишао до Тришке Кецлеровића да види да ли су у реду Јуришић и Крсмановић и да дође одмах да ми јави, јер ја треба да идем код Спасојевића, да стигнем до седам сати. Стигао је и Сретко, пребацили смо се без проблема. Онда се вратио Константиновић и онда ми је рекао да су Крсмановић и Јуришић добро, али да су уплашени максимално, да не знају шта ће. Заборавио сам да кажем оно што је битно, да је Спасојевић тада, значи још пре подне када сам га нашао, да је рекао – чим моја слика изађе да свима то пренесем да сви иду у шуме, ако немају где друго да иду, да иду у шуме и да највише треба десет дана да се дигне ЈСО. И да ако се иде у шуме да сви имају неке мале радио-апарате и да слуша и када ЈСО крене да ћемо се ми, као он и његови људи њима прикључити. Али, чим се моја слика појави на ТВ-у да сви иду, ако имају нека склоништа сами да себи нађу, ако немају склоништа да иду у шуме. Паре није хтео да да Симовићима иако је имао, пошто је имао пуну кесу пара од две недеље пазара из Новог Сада, то је негде цирка око 45-50.000 Евра. Али је рекао да се они снађу и да они имају где да узму паре. Значи, то је било битно, ја сам то свима рекао. Значи, ове што сам видео ја сам то рекао и њима и Константиновић је то рекао Јуришићу и Крсмановићу. Онда се он вратио брзо, мени дао ауто да идем код Спасојевића да му кажем да сам све то рекао, да сам рекао овима за пишку, да сам рекао Звездану да иде у Јединицу, да је све на њему, да га известим исто да се није јавио у шест сати, да је Кум код мене у стану, да није негде код његовим рођака. Мислим, да га о свим тим стварима известим. Кад сам ја стигао, онда је Пеле узео тај ауто и отишао да се види са Шкенетом, да се види шта је Легијина порука, тако је барем Спасојевић причао. И мени је рекао да останем ту док се Пеле не врати. И онда смо ми ту причали, и он је сада размишљао шта да ради. Каже – све је сада несирурно, више нема сигурно где да се склонимо и онда ми је рекао да ће да зове мајку и да купимо, није био сигуран да ли да изнајмим нешто на њу, или да купим нешто. Онда је размишљао и рекао да је боље да се нешто купи и да пробам да нађем да купим нешто, али да је одмах усељиво, да не купим на себе. И већ је, мислим, убрзо је моја слика изашла, не знам тачно, али мислим да та слика није била баш нешто. Личила је на мене сигурно, али није била баш нешто, могло је да буде и јесам и нисам ја. Значи, да гледам како знам и умем да купим нешто, али да не идем ја лично да

уговор правим, него је рекао да то уради моја мајка. Мислим, он је био изван себе. Стално је говорио – ванредно стање је, томе се није надао, али, опет је говорио да се иде, барем у том стану, мислим, ту је био и Багзи и Пеле, да ће да се иде до краја, па, или ћемо бити пуковници, или ћемо бити покојници. Да нема овамо, онамо, да нема предаје, него да се иде до краја. Да кад крене ЈСО, то је причао, да ће се освоји Влада и још неке институције од виталног значаја, као аеродом и тако даље – и да нема повратка. Рекао је – са бандом нема повратка, ово се иде до краја. Очекивао је да крене ЈСО сваки дан. Сад хоћу да кажем, вратио се Пеле и рекао је да је Легија рекао да само направили велико срање, мислим, тим речима је рекао, парафразирам и да ће ваљда касније, да треба опет да иде код њега Пеле, па ће да му каже шта и како. Ја сам се после вратио у стан. Сутрадан сам нормално, требао прво да дођем код њега и да му кажем да ли је пушка закопана и тако даље. Вратио сам се у стан, онда сам следећи дан ишао код Симовића и Константиновића и они су рекли да је пушка закопана. Друга пушка из оног стана, а тај стан је иначе на Новом Београду преко пута Хајата, да исто смета и да је ставио у ону другу гаражу – ту другу пушку. То је била иначе малокалибарска пушка и ставио је у ту другу гаражу, и да ће то вече да испразни ту другу гаражу која је пуна са тим зољама, аутоматима, Ауди је био унутра и тако даље. И ту смо мало причали у вези тих ствари. Иначе, ја сам њима рекао да он нема пара, да он каже да се снађу сами, каже – «Како Ђука, где да се снађем, с ким да се снађем». Пошто је он нама бранио да се дружимо са људима са којима смо се пре дружили, пре него што смо ступили у ту његову групу, и он каже – «кога да зовем сада ја, кога ја сада да зовем када сам све отеро, све ми људе отеро, кога да зовем за новац». Хоћу да кажем да су били сви изван себе, били су преплашени, нису знали шта и како. Изгледа да им Спасојевић није јасно дефинисао шта треба и како. Све у свему, Константиновић је рекао да је причао са братом и да је нашао ауто и да ће он тај дан да њих пребаци у стан други. Ја сам рекао да идем код Спасојевића да му то све кажем и да ми онда наложио да идем по мајку и да пробам да нађем да купим једну кућу. Да ћу ја то да радим, а да он испразни обавезно ону гаражу другу и да Симовиће стави у стан други. Тако сам онда отишао код Спасојевића и Спасојевић је рекао да оставим њима ту Ибицу и да ја опет узмем Кадета и ја сам му рекао да је пушка закопана и да је она сигурна, ова друга – то. Слика моја је већ изашла. Каже – Ђука, не личиш на себе. Иначе, тај дан су почели да му руше кућу и онај центар, тако да је био изван себе. Иако је био доста миран, не могу да кажем, само, пошто га ми знамо, видно је бесан, рекао је – све ћу их побити. Ја сам онда отишао у Крчедин и мајци нисам рекао истину. Ја сам рекао да то није истина. Да то они намештају за Спасојевића, да му пакују. Она је била уплашена много, и ја сам је замолио да ми помогне да нађем кућу неку и она се уплашила за мене и рекла је да ће да ми помогне. Ми смо тај дан

ишли на Банатску страну и ту смо обишли доста кућа, само што нисам могао да нађем кућу која... Иначе, ми смо се вратили се се ту прво у стан Спасојевића, пошто ми је рекао да доведем мајку. И онда смо дошли ту и тада је Спасојевић рекао мајци да он стоји иза тога, тако да она је жена била тотално у ауту. Ја сам јој говорио да није, да је то све намештаљка, а он је рекао да нађем неку кућу и тако даље. И онда сам ја отишао са мајком и ми смо се договорили да се не видимо два дана уопште и да се видимо тек у недељу, пошто је био петак. Да се видимо у недељу у седам сати код Остружничког моста и за тих два дана да ја како знам и умем нађем ту кућу. Каже – можеш ти Ђука то да урадиш. И ми смо ишли тај дан на ту страну Банатску и нисмо нашли ништа што може одмах да се усели. Вратили смо се назад. Отишли смо у стан у Војводе Степе. ту је био Кум, ту је био Сретко, ту је била та Љиља Буха. Причали смо о вему томе. И Кум је био изван себе скроз. Онда ми је Кум рекао да ујутру прво одем, пре него што кренем, да одем да проверим ту неки стан, јер му сат хвали. Сигурно му је остао, каже у том стану 259, ако случајно не тамо, онда у том ауту од Сретка Каленића, који је био иначе паркиран, они су ми објаснили – изнад тог стана једно 300 метара, или 500 има један Ц-маркет са десне стране и ту иза му је ауто паркиран и да идем и ту да видим да ли је тамо тај неки златан сат. Ја сам рекао – Куме, мани златан сат. Он каже – брате, тај сат ми је..., ово, оно. И следећи дан сам ја отишао да тражим тај сат и нормално, сата нигде није било. Иначе, ми је рекао да у том возилу су нека два пара вунених рукавица и да то бацим. Отишао сам прво у стан, претресом стан, па сам претресом ауто, али сам био љут што ме тера да претресам, неке сатове да тражим, а овамо се не зна да ли жемо живи бити. Мислио сам да сат није битан у том тренутку за наше животе. И све у свему нисам склонио те рукавице из тог аута. Сат није био у ауту, сат није био у оном стану и онда када сам се вратио назад, онда је био нови шок, пошто каже, нема сата онда га је украо Звездан. И онда сам опет размишљао о томе – како је могуће да тако причају једни за друге, да је могао већ да га окриви да му је украо сат. Наплатио је каже убиство. Када сам то обавио онда сам ишао даље да тражим ту кућу са мајком и купио сам опет посебан телефон и нисам звао огласе, него сам ишао по селима и гледао сам где се куће продају, где пише рецимо на кући – кућа на продају. И свраћао сам у та села, пошто сам се ја возао доста по тим насељима, због тих салаша које сам куповао и тако даље, сва та мање насељена места имају тамо по центру те неке огласне табле, па сам ту гледао. И тако сам нашао ту кућу у Путинцима и онда сам направио контакт са тим човеком и он је рекао да је одмах уселива кућа. То је било најбитније. Уопште није било битно у каквом је она стању, него је било битно за Спасојевића да то нико не зна, сем сада рецимо пет људи који ће бити ту унутра, у кући и када он уђе ту унутра у кућу, он је сигуран, њега више нико не може да нађе, јер не би вршио никакву

комуникацију ни са ким, телефонску. И није могао чак нико ни да га намести, јер сви они би били ту, унутра, у кући. И због тога је он инсистирао да моја мајка потпише уговор, а не ја, да ме не би познао случајно газда, или, ако се ја будем маскирао, да му се учини нешто сумњиво. Ми смо се у ту суботу договорили, то знам, то је био тај дан кад сам дао капару за ту кућу, тај дан је био сахрањен премијер. Касно увече смо се вратили, капарисали смо кућу и договорили се да се у понедељак дају остале паре, пошто ми Спасојевић није дао све паре, него ми је дао само 1.000 Еура да имам код себе, да ако нешто нађем да капаришем. За 500 Еура смо капарисали. Вланик је живео у Руми. Вратили смо се назад и онда смо се договорили са газдом да следећи дан узмемо кључ, у недељу. И онда смо отишли у недељу пре подне да узмемо кључ, али он није средио неки котлић, па нам није дао кључ, па да се дође опет следећи дан у један сат и да се исплати све и да се направи уговор и тако даље. У седам сати сам отишао код Остружничког моста, ту сам се мотао околу и онда сам се нашао са Пејаковићем. Пејаковић је рекао да је Спасојевић на сигурном, није говорио где, да не бринем, да је он тамо на сигурном и онда сам ја њему испричао да смо нашли ту кућу, да је она већ сутра уселјива, да се у један сат треба да остали новац однесе. Купљена је за 12.500 Еура, значи, да треба још 12.000 да се да сутра и он је рекао – све је у реду. Сутра да ујутру довезем маку и договорили смо се да се нађемо на Новом Београду, у блоку 70, и да ћемо аута опет изменити. Опет ће он мени да да Ибицу, а ја ћу њему да дам Кадета и тако је и било. Следећи дан кад је Пеле дошао, он је већ имао у тим колима неки телевизор, имао је доста хране, пића, свега тога, грејалица, чини ми се да је узео. И то смо све из овог аута пребацили и он је рекао Спасојевић да моја мајка иде и да ће да остане са њим да би он био сигуран и да ћемо се видети у седам сати поново ја и Пеле да да нове инструкции. Између осталог, знам, у тај петак, накнадно када сам ја отишао у петак чини ми се Пејаковић је поново био да се види са Шкенетом, да је Шкене рекао да је Легија напустио тај стан и да је рекао да му је тамо несигурно и да одлази у непознатом правцу и да ће се јавити када буде могао и да Шкене због ванредног стања мора да се јави у Јединицу и да ће да оде да се јави у Јединицу. Тако да је ту Спасојевић изгубио све контакте што се тиче Легије. Значи, то смо изменили и моја мајка је отишла са Пелетом и у седам сати смо се ми договорили да се нађемо у истом оном паркићу код Ауто-команде. Ми смо се нашли то вече тамо и онда је рекао да за следеће вече спремим Кума и да ће Кум ићи за Путинце, да су они сада у Путинцима, да су узели ту кућу, да су средили, да су они унутра у кући, да ништа није сумњиво, јер само моја мајка излази ако иде у радњу и шта ја знам. Тако да, они су у тој кући, да је све сигурно и да се сутра прво нађемо ја и он у седам сати, па ако је све у реду, да можда нисам пао пре тога, и тако даље, значи, да ћемо се прво ту наћи, па ако је ту све

у реду, онда ћемо заједно да одемо по Кума до стана где сам и ја био и рекао је да је Спасојевић рекао да се каже Константиновићу, пошто значи, он је стално долазио док ја сам овамо, онамо, док сам тражио те куће, преко дана Константиновић је долазио ту у стан да би се консултовао са Луковићем Кумом. И Спасојевић је рекао, пошто сви ови други људи се хапсе, значи и по Новом Саду и свуда су се људи хапсили, можда једино Константиновић има неке, пошто он зна много људи по Београду и нека покуша да нађе неке ауте, пошто смо ми били без кола, а сва ова аута која су већ коришћена, пошто су се они доста возали Кнеза Милоша, а то је улица која је пуна амбасада и има пуно камера, тако да није био сигуран да можда није неко од тих аута снимљено и да та аута треба да се хитно мењају и да морамо имати друга аута и то је Спасојевић био преко Пелета поручио. Ја када сам причао са Константиновићем, он каже – «Ђука, не могу скоро ништа да нађем, све су ми људе похапсили, све живо хапсе, само упадају и хапсе, ко је сад ту – за сат времена ко зна да ли ће бити ту». И тако смо се договорили следећи дан, у седам сати, пошто је у то време био мрак. Тај дан није био исто у стану, у Војводе Степе Константиновић, они су се преселили у Кумодрашку број бр.99 и онда је Константиновић исто звао да Кум дође тамо да смири Симовиће и Милисављевића, јер су они изван себе, не знају шта ће и шта да раде и како ће. Спасојевић је послао 1.000 Евра преко Пејаковића за Кума, да дам куму, још ону ноћ ја мислим пре, а за њих није послао паре. Али је у међувремену је Константиновић нешто нашао пара, а и Кум им је дао пар стотина Еура од тих пара што је њему послао. Све у свему, Кум је ипак отишао. Ја сам му говорио да не иде нигде из стана, јер оно је хаос био, те слике, то – терористе, убице, овамо, онамо. Мислим, знате већ сви како је било. Рекох – познаће те неко Куме. Он каже – морам да одем. И онда је отишао и био са Симовићима и Милисављевићем једно сат времена, смиривао их је, а Константиновић је иначе говорио да после тих дана – да не зна где су Јуришић и Крсмановић и да му се они не јављају. Тако да за њих двојицу нисмо знали и нисмо веровали да су ухапшени. Тај дан у седам сати ја сам се опет нашао са Пејаковићем, било је све у реду, и онда смо отишли по Кума. Кум је већ био спреман. И Пејаковић и Кум су онда отишли за Путинце. Пејаковић ми је рекао да сутра мора да иде у Команду, да му је рекао Спасојевић да иде тамо у Команду и да ћемо се видети око два сата, пошто он иде преко дана, да се нађемо око два сата – «где је најбоље?». Ја сам му рекао да одмах ту код стана има она Црква, Војводе Степе 104, па ту изнад има та црква и да се ту нађемо. И ту смо се и нашли и он ми је рекао да је било предвиђено да Сретко иде за Путинце, па да неће ићи Сретко, да морам ићи ја, јер каже – не могу да контролишу моју мајку, пошто она тражи да ја будем тамо. Она сам ја ишао то вече и већ ту, то веће сам отишао тамо. Спасојевић је био изван себе. Пејаковић је рекао да је био у Јединици, да је причао, сада не знам

са ким, мислим да је рекао да је причао и са Гумарем и са Звезданом, сад не знам тачно, са неким од њих двојице је причао. Да су они рекли да не могу да реагују, да су опкољени и онда је сопштио да су ухапсили Леонида. Спасојевић је био изван себе. «Како сте могли да дозволите да ухапсе Леонида. Ви сте тада требали да реагујете одмах – то је ваш човек, како сте могли да пустите да вас хапси обична полиција». Пејаковић није њему могао да одговара на та питања, јер шта ће он, он је исто само оно што му кажу преносио. И онда је он беснео и рекао да ЈСО мора да се дигне, да мора да се дигне Јединица, шта чекају више, шта не може, шта ово, шта оно. Каже – «ја само чекам на њих», и мислим, ту псовање и тако даље. Све у свему, Пеле је рекао да они као, знам да је причао о тим неким плановима А, Б, Ц, не знам шта је све причао, овамо, онамо, то мора тако, ово, оно. Ако треба и струја да се уништи и да им срушимо Газелу и чуда, мислим, да не псујем ту шта је све причао. Каже – мора да се иде у коначни обрачун. Нема више чекања. Што више будемо чекали, онда смо изгубљени. И, ја мислим да је Пеле ишао поново, па знам да му је рекао да остави ауто у Новом Саду, па да онда иде таксијем, па да онда иде пешке, па лево, десно. Ишао је поново, али све у свему, он се опет вратио са некаквим..., знам да се вратио, било је јутро, негде 4, 5 ујутру, следећи дан значи. Ја сам стигао рецимо око 8, 9, онда је он поново отишао, па се вратио поново ујутру, значи око 4, 5 ујутру и рекао да Јединица још увек не може да се дигне. Душан је био изван себе. Следећи дан негде око пет сати..., тај цео дан су мене спомињали нешто. Каже Спасојевић – нешто није у реду с тобом, тебе нешто форсирају страшно и онда су изашле око пет сати слике, да су нађени салаша, да је нађена дрога итд. Онда смо били свесни да ће слика моје мајке изаћи на ТВ-у. И тада је Спасојевић остао без склоништа, значи, тог склоништа које је било купљено. Мислим, између осталог знам да су узели још негде још једно, само не знам где. Да су негде капарисали, то су причали, у та два дана док сам ја био са њима, петак до недеље, у том периоду су узели још негде, али ја нисам знао где. Значи, сва склоништа су била несигурна и Душан Спасојевић је рекао кад је изашло оно за дрогу, он је био изван себе. Каже – «како су нашли дрогу, шта сада да кажем Легији, шта да кажем Јединици, шта сад да радим, шта да кажем». Врискао је тамо по кући. Но, одмах су одлучили да напусте кућу и рекао ми да водим мајку у шуму, али сам му ја тада рекао први пут у животу да то нећу да радим и да ће мајка сутра да иде у СУП. Он није реаговао, онда су напустили кућу и он је рекао да ће да дигне Јединицу у року од два дана. Да иде у Јединицу он лично и да мора да дигне јединицу, јер нема куд, нема више куд и мора да се дигне Јединица и мора да се иде у рат. Мислим, причао је, био је тотално скренуо. Сео је у кола и отишао. Ја сам остао са мајком. Рекао сам јој да сутра иде у полицију и да се преда и да ћу ја исто доћи.

Председник већа: Да ли имате нешто да додате у вашем исказу?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Мислим, ако сам још негде нешто рекао, подсетите ме.

Председник већа: Констатујем да је уз одобрење председника већа у 11,40 часова напустио главни претрес адв. Драгољуб Ђорђевић и да је у 11,20 часова приступио бранилац адв. Горан Петронијевић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

предкида се главни претрес ради одмора у трајању од тридесет минута. Наставићемо главни претрес у 13,25 минута питањима од стране председника већа сведоку-сараднику Миладину Сувајџићу, чланова већа и редом.

Председник већа: Наставак главног претреса у 13,33 минута. Констатује се да је приступио бранилац адв. Драгољуб Ђорђевић. Настављамо главни претрес саслушањем сведока сарадника Миладина Сувајџића. Констатује се да је приступио и бранилац адв. Драган Крстићевић.

Да ли сте ви били припадник организоване криминалне групе Душана Спасојевића?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Да.

Председник већа: На који начин сте ступили у његову групу?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Ја сам ступио на чудан начин. Прво сам 1997. године отет од стране истих, држан сам шест дана и прошао сам ту голготу. Тражили су за откуп милион марака, с тим да су знали да вероватно ја немам тај новац, али сам био у добрим односима са Леиновић Браниславом, који је важио за човека који има новац и мислили су да ће он да плати за мене. После тога, пустили су ме после шест дана на интервенцију, на молбу неких мојих пријатеља, пустили су ме и касније... иначе, док сам био отет спомињали су ми да сам прошао исто као неки Пецони, ја нисам знао ко је то, који је наводно платио 500.000 марака откупа и да ћу платити и ја. Претили су ми да ће ме убити, тукли су ме. Звали су ми породицу, малтлетирали су ми породицу тим звањима, да спреме новац, да је озбиљно, да ако пријаве полицији да ће ме убити. Пуштен сам после шест дана са битним

повредама по телу и тако даље. Нисам им дао новац. После четири дана моја породица је пријавила отмицу. У принципу се знало ко ме је отео, јер позив упућен мојој породици први био је са Багзијевог телефона. Полиција ништа није радила. То знам, полиција ништа није радила. Иначе, они су у Новом Саду имали свога човека који је, како бих рекао – немештао Новосађане њима, да отимају људе који имају одређене количине новца по исказу тог њиховог потказивача, како бих већ рекао, а он се иначе зове Урошевић Зоран. И када сам био пуштен био сам у страху, причало се да ће ме можда убити касније и тако даље. Да ћу морати ипак на неки начин да се одужим. Ја сам избегавао. Крио сам се. Касније, можда два месеца тај исти Урошевић је потказао још једног човека који се иначе зове Ранко Бакић, који је исто прошао на начин који сам ја, само што је краће био код њих. Он је њима дао новац. Дао им је 100.000. После тога, још месец дана, или два исто тако је завршио и Дукић Мирослав који је исто прошао са битним повредама, био је паљен, шурен и тако даље. Све те ствари су оставиле, и плус то да полиција ништа није реаговала, а сви су знали да то они раде. Звали су ме кући више пута – где је онај и тако даље. Ја сам искључивао кућни телефон, у више наврата сам се склањао у Бугарску после тога. Пошто сам се ја бавио увозом аутомобила и плус сам куповао и аутомобиле и препродавао, налазили су стално преко тих својих информатора, у првом реду тог Урошевића – која имам аута, па коме сам продао, па онда они да купе тако ауто, па онда ме зову, кажу – а, овај ауто није у реду сада ћеш нам платити. Мислим, нон стоп, тих годину и по дана сам био под неким претњама после тога. Ја сам се скривао. После сам завршио у затвору 1998. Био сам два месеца. Када сам изашао напоље дотерали су ми два ципа испред стана, назвали су ме кући телефоном и рекли су – то су наша два ципа, пошто су знали да имам неке везе у Бугарској, јер сам тамо одлазио често – каже, продај нам та аута, то би ти било паметно да не прођеш поново као што си прошао. Каже – не треба да журиш, можеш то да завршиш за неких месец дана. Нисам имао куд, отеро сам та аута, али није прошло два дана они су већ звали за новац. Ја нисам имао паре, они су рекли да их не интересује и ја сам позајмио паре и дао сам им. Мислим, ту су биле претње, ја нећу сад суд да давим са тим, са тим претњама, звањима, звали су кући нон стоп. Жена ми је била скроз..., пред нервним сломом. И тада сам им платио та аута која још нисам продао, јер су иначе била у врло лошем стању. Они су ми дотерали неке лоше аутомобиле скроз, уништене. Тада су ми рекли, пошто они имају информације да сам ја са Лаиновићем одлазио у Бугарску, да он има неке контакте за дрогу у Бугарској, да пошто вероватно знам неке од њих људи, да сам их упознао, да им купим дрогу. То је било пред рат, пре него што је почела НАТО агресија и нормално, да би било паметно да то урадим и тако даље. Ја више нисам могао да се опирем, нисам могао да се склањам од тога. Видео сам да и

сви други који су прошли то што сам ја, да исто нису могли да им се одупру, једноставно били су у неком смислу недодирљиви. И ја сам тада под тим притиском пристао на то. Отишао сам у Бугарску и у Бугарској у принципу није проблем да се нађу људи који продају дрогу ако се има новаца. Неке људе које сам познавао, распитивао сам се и дошао сам до неких људи којима сам дао паре и купио сам пет кила хероина. Спасовић је послао свог возача са аутомобилом у Бугарску да превезе ту дрогу за Београд. И кад је то стигло у Београд, онда је рекао да сам га преварио и да му нисам послао дрогу, него да сам му послао микс ткзв. и да ће сада то да врати назад и да му сада не пет кила пошаљем, него десет. Ја сам рекао да нема шансе да се то десило, пошто ја иначе и сада сумњам да је он отворио то, пошто се он иначе бавио са тим миксом, то продавао туда по Србији и мислим да је извадио праву садржину и ставио ову другу и вратио назад. Али, ето, као ја сам њега преварио и сада сам дужан дупло. Ја сам рекао да ја то нисам у могућности, јер ја немам ни пара, немам ништа и једноставно сам искључио био телефон. И намерио сам да се кријем и да се не враћам у Југославију, јер сам знао да ми се све то намешта са његове стране. И да је то његова прљава игра. Али је он када је увидео да мене не може да добије, онда је почео да малтлетира моју породицу поново, а она је већ једном прошла кроз све то 1997. године, плус све време када су називали и тако даље. Почео је да ми зове породицу, да ми зове жену, да ми зове мајку, да ми зове ташту, да ће да упадне у кућу са његовим људима, да ће да направи дар-мар, хаос, да сам га преварио за новац, да сам му дужан дрогу, да ће ме убити и тако даље. Када сам ја звао после кући, жена ми је то рекла и ја сам рекао да – без обзира шта ће бити да ћу сад ја да га назовем и да ћу да идем тамо у Земун и да више неће звати. Тако је и било. Вратио сам се из Бугарске и био сам једну ноћ кући, поздравио се са мојима и онда сам отишао у Земун. Пошто ми је тада већ жена имала кућу, узео сам папире од куће и однео сам тамо. Нисам био сигуран шта ће тамо да ми се деси, пошто су то били врло мучни разговори и те претње и тако даље. Онда сам ја отишао тамо да ако се нешто деси, нека се мени деси, а не мојима. Тада он није хтео да узме ту кућу од мене, али је рекао да сам му дужан 500.000 марака и да ћу то временом да одрађујем. И тада ми је наложио да се трудим и даље да му пронађем контакт за дрогу у Бугарској. Пошто сам ја знао да Лаиновић ради са једним Шкарицом, а нешто су се били посвађали у то време, тада сам после тога им направио тај контакт и нормално, он ме је нон-стоп звао и ја сам тада био у Новом Саду и долазио сам сваких два, три дана код њега тамо. Пошто је контакт био добар, али је рекао да дуг остаје и даље, ето, то је добро што сам то урадио, али дуг остаје и даље. И тада, пошто један од тих отетих што сам навео Дукић Мирослав им није био платио дуг, они су њега пустили, па ће да плати. Мислим да су га задужили са неких 40.000 марака, ово је било сада да не би и други нешто тако урадили када буду пуштени, а не

плате, онда се размишљао да ли да га убије, или да му напакости. И тада је одлучио, пошто се иначе бавио са дрогом, да се том човеку подметне дрога да пошаље београдско Четврто одељење тамо на хапшење и вероватно да добије своје поене у томе, а човека да стави у затвор. И он је наредио мени да ја то морам да урадим, да подметнем ту дрогу. И ја сам подметнуо. Морао сам то да урадим и ја сам подметнуо човеку ту дрогу. Нормално, човек се није бавио са дрогом и ја сам био код њега тај дан кући и он је знао да сигурно сам и ја нешто тако могао да урадим и човек ме пријавио. Тада сам ја добио потерницу и морао сам да дођем за Београд. И одприлике од тог дана сам ја код њих, сем што, ја нормално у то време нисам – они ме као крију, они су ми дали стан на Новом Београду у блоку 70, нормално нисам имао никакво поверење, сем што је Спасојевић знао да ја њега нећу да пријавим. Мислим, то је он сам говорио и током наредних година да тада када сам ја био отет, да сам се држао на неки начин како је он то процењивао, нисам молио за живот и тако даље, нисам му дао новаца. Утврђено је касније да сам ја имао неки новац кући, но, ја му нисам дао због тога то што сам имао кући, јер сам мислио да ће свакако да ме убије, а мислио сам због тога што сам тражио, мислим, ја сам био везан лисицама на леђа и тражио сам током времена да ми опусте лисице и да ми напред вежу и они су рекли да нема кључева. Тако да сам ја свих тих шест дана био у тим тако стегнутим лисицама назад и руке су ми се биле скроз укочиле, поплавиле и тако даље. И мислио сам због тога да ће да ме убије, јер нема кључа, значи, убиће ме сигурно и оно нешто пара што сам имао кући мислио сам нека остане мојима. И због свих тих ствари, због неког тог мог држања, мислим, то је он објашњавао и плус због страха који имам према њему, који је усадио у мене, он је био сигуран да ја нећу да га поткажем полицији и тако даље. Али, није био сигуран у мене као човека, тако да сам ја био код њих још сигурно седам, осам месеци на различитим његовим проверама. Није ми било дозвољено да се дружим ни са ким из мог ранијег живота у Новом Саду, морао сам да прекинем све контакте са тим људима, због тога да не би било да ја шпијунирам, јер он је био оптерећен тим стварима и то је бранио свима, не само мени. Тако су сви морали да прекину контакте са својим неким пријатељима, многи, и Милисављевић. Он је то контролисао, иначе, само да се дружи само та дружина око њега и говорио је само – ми против свих. Тамо негде 2000-те године после када су се они вратили са Балија, тада сам ја први пут прешао да спавам у том стану где они спавају. И од тог тренутка могу да кажем да сам имао одређено поверење Душана Спасојевића, јер не бих могао да знам где спава да нисам, а до тог периода сам био на тим његовим тестовима.

Председник већа: Да ли вам је пок. Душан Спасојевић саопштио да је он, или неко из његове групе извршио кривично дело убиства било ког?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Јесте.

Председник већа: Кога конкретно? Можете ли да набројите?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Могу. Шодера. Ја неке људе не знам по имену и презимену, неке знам по надимцима. Шодера, Петра Милошевића Хамзу, Угара, Мирка Босанца, Бату Трлају, Лаиновића, Ђанду и још једног, Сколета и још једног, кума од Андрије Драшковића, Жељка Црногорца, Љуића, Вељу Иличића, Жекса, Петровић Марка, два фискала, Шљуку и његовог брата, Цунера и још једног, Шкрбу и Баточанина, неког Ицу, телохранитеља Чуметовог, можда има још.

Председник већа: Реците нам да ли познајете окр. Милорада Улемека Луковића?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Познајем.

Председник већа: Када сте га упознали?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Упознао сам га код Спасојевића.

Председник већа: Да ли можете да се сетите када је то било, временски?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Мени се чини 2001. године. Мислим, ја њега знам, али наше познанство је површно. Здраво, здраво, како си, здраво. Наше познанство није неко, како бих рекао, не бих могао да кажем да смо се ми дружили и тако даље.

Председник већа: Да ли сте се лично упознали?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Јесам, како нисам.

Председник већа: Да ли је он знао да сте ви припадник Спасојевићеве криминалне групе?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Знао је.

Председник већа: Да ли је знао којим се ви радњама бавите у оквиру криминалне групе?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Не. Мислим он је знао, могуће је да је знао то да ја имам те задатке да купујем телефоне, пошто је Спасојевић гро телефона што је купљено, иначе поклањао, поклањао многим. Знао је за аута да купујем, за станове и тако то, да Спасојевић има неке штекове и тако даље, али оно што ја знам то је да је Спасојевић крио све послове у вези дроге од Луковића Легије, јер по Спасојевићевим речима Милорад Улемек није дозвољавао те ствари, био је против тих ствари, велики противник тих ствари, тог посла, не ствари. Спасојевић је нормално радио ту дрогу и изабрао је људе који ће имати контакте са баш препродавцима да не би он има дирекне контакте. Један од тих људи сам био ја, са друге стране био је Јуришић за неку групу у Земуну, али то су све Спасојевићеве групе, ми смо само извршавали његове налоге и били тај тампон да он не прича са људима који дрогу продају. Легија је знао за његову прошлост, али је њему Спасојевић обећао, то нам је причао, да он еа тим пословима неће бавити, али он се бавио тим пословима њему иза леђа. И ја сам више пута, то сам и рекао нагабусио због тога, како би рекли. Уђем тамо у кућу и пошто је он мене стално питао у вези тога, иначе, ја и он смо имали нон-стоп те консултације пошто сам му ја преносио шта се дешава у Новом Саду, преко тих ствари је он закључивао и доносио нове одлуке, па их опет мени говорио да би их ја у Нови Сад пренео и најчешће смо о томе причали. И ја онда рецимо уђем у кућу и с врата већ почнем то да му говорим, не знам ово – оно и не видим – унутра Легија и онда после Легија када оде онда гори – ти то радиш намерно. Ја онда окренем на неку другу причу да као испадне да нисам ништа причао у вези дроге, али то могу да кажем. То је сигурно истина да је крио од њега своје послове и да је рекао да је он то некад радио и више пута сам чуо да га је питао – да ли он ради и даље, да он каже да то љубоморни људи говоре, да је он то радио некада, да то више не ради, а нама је наредио свима из његове групе да где год ко чује да неко спомене да Душан Спасојевић продаје дрогу, да га млате, бију, значи, да нико не сме његово име више да повезује са дрогу баш због тог односа између њега и Милорада Улемек Легије.

Председник већа: У каквим односима су били Душан Спасојевић и окр.Милорад Улемек Луковић, звани Легија?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Ми знамо да су били у добрим. Ја знам да су били у добрим односима. Долазио је често Легија, ваљда је ишао и он код њега. Они су се дружили. Често су се дружили.

Милим, ја сам их често видео баш код Спасојевића у кући. Били су у јако добрим односима.

Председник већа: Да ли је окр.Милорад Улемек Луковић знао за постојање криминалне организације Душана Спасојевића и да ли је имао сазнања о томе којим кривичним делима се баве?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Ја сматрам да је знао.

Председник већа: На основу чега знате да је он то знао?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Знам на основу тога што је Спасојевић говорио да и за нека убиства је он са њиме направио. Направио неке договоре још 2000. године. Говорио је Спасојевић да половину новца од отмица дају њему, по томе знам да је знао.

Председник већа: Да ли знате да ли је наредио и да ли је учествовао у припремању извршења атентата на председника Владе Србије др Зорана Ђинђића окр.Милорад Улемек Луковић?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Ја сам чуо од Спасојевића, али га нисам видео нигде. Ја сам њега видео почетком марта и он је ушао у тај стан у Омладинских бригада, ја сам тај дан требао да платим кирију за још један месец и тад сам дошао у тај стан, ја сам га тамо видео, али то је било пре атентата сигурно седам, осам дана, тада сам га видео и после тога више више га нисам видео нигде. По Спасојевићевим речима – они су то радили заједно, по Спасојевићевим речима, али ја њега нисам видео нигде.

Председник већа: Када је то Душан Спасојевић говорио?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Он је то говорио у том целом периоду од месец и по колико траје. Мислим, не могу да кажем – можда месец и по. Конкретно сам ја знао – 16-тог да се тако нешто ради, иако сам после чуо од њих да су они већ и раније почели неке припреме и тако даље. Али, у том периоду у више наврата. Иако је он говорио увек, рецимо кад ја дођем у стан због овог, или оног, он је говорио о неким тренутним тим стварима, овамо, онамо, али је спомињао и самим тим смо ми сматрали да они имају у томе везу. Он је говорио овако – како бих вам ја то рекао, он је говорио да његови мотиви су због Хага, да је ова Влада, та бивша Влада њему раније дала обећање да његове људе неће хапсити и депортовати за Хаг и да је Слободан Милошевић последњи човек који ће да иде у Хаг. Њему су дата та нека обећања и да они све раде другачије, и да су добили информације из Војске да ће

15.марта и њега да хапсе и неке његове људе и да ће они да иду за Хаг, а Спасојевића због Чумета, пошто је Чуме почео да даје те неке исказе, а у међувремену су створене институције и донешени су закони за борбу за борбу против организованог криминала. Тај исказ од Љубише Бухе ће да буде погубан по њега и пошто у свим оним другим стварима они нису успели да то реше, значи није успео да убије Љубишу Буху Чумета и последњи пут када је хтео да уплаши Владу са Дифенсом, то није успело, значи, Влада је и даље наступала са тиме да донесе те још неке законе и да крене на њин. Значи, Дифенс је био, он је имао више порука, али она основна је била Влади Србије да то што се тамо десило да то може да се деси свуда, у било којој институцију од виталног значаја за ову земљу, што је била претња – по његовим речима, како је он то говорио. Али, она није уродила плодом и касније су одлучили да убију неког од највиших представника власти да би тако показали да то не може, мислим, хоћу да кажем да Спасојевић се водио тиме да су он са својом групом и ЈСО заједно, као једна целина, он је то називао «држава у држави». Он је сматрао да је «држава у држави» недодирљива, без обзира на друштвено уређење – да ли ће оно бити комунистичко, да ли ће бити демократско, свако уређење са њима мора да буде у добрим односима – значи, то су Спасојевићеве речи. То је нарушено 2001. године када су они били хапшени први пут, а после тога је ишла побуна, па је то био њихов тријунф, јер су онда они показали да не могу њих да хапше – по Спасојевићевим речима, показали су моћ, силу, сменили су људе, ставили су своје људе и мислим – то ја причам оно што је нама свима Спасојевић причао, значи има и живих који су то чули, нисам само ја то чуо. Значи, када је изашао из затвора он је рекао да мора да се Влади Србије покажу зуби и да се покаже сила, да су се они осилили и превише и да то тако не може, јер су у исто време – по Спасојевићевим речима – људи који су тада стали на чело Државне Безбедности ислеђивали ЈСО – то је по Спасојевићевим речима, а да ли је то тако, или не, то не знам - због Ибарске магистрале, чини ми се и тако даље и да њима мора да се покаже сила. Плус тога, он је хтео кроз то да ослободи своје људе који су били у затвору и онда је дошло до побуне, која је по Спасојевићевим речима, а и по ономе што смо ми размишљали, значи, како је нама говорио, то је био његов тријунф и онда су они малтене 85% оних ствари које су они тражили њима испунили. Одмах после тога је наложио да се направи нека спектакуларна отмица да покаже да је то моћ, значи, да они раде оно што они хоће и тада се десила и та отмица Бабовићева. Сви знају да смо је ми урадили, а нико не сме да се прекрсти и тек тада креће Држава на неки начин – иако су они били добро информисани шта они сад хоће да раде, значи, да они хоће сад ту неке законе да донесу – значи, то иде од лета 2002. и да се створи институција и тако даље и да се Чуме ту већ јавио увелико, да је у преговорима са полицијом, да сведочи против њих. Показивали су и неки документ у

вези Љубише Бухе Чумета који сам ја исто лично видео, који ми је после рекао Спасојевић да поцепам. Да је Љубиша Буха Чуме био још 2001. године наименован, да се нудио да буде сведок Хагу против Јединице и Легије. То сам ја видео, ту фотокопију, пошто ми је рекао Спасојевић да то исцепам, пошто је то било у једном стану. Све у свему, значи, они покушавају да убију Чумета, значи, Спасојевић, јер по Спасојевићевим речима – то је једина ствар која њега може да угрози. Он се бојао његовог сведочења, јер је био свестан да Љубиша Буха Чуме зна за њега свашта. Самим тим што су једно време били једно те исто. Покушава да га убије на више начина. Није успео, је ли. Време му истиче. Закони се полако доносе. Они имају добре информаторе из круга премијера, да су они свакако решили да се са њима обрачунају, само што - док буду имали у рукама све полуге које су им потребне. Спасојевић говори да су због тога створили жандармерију, да би она могла да се супростави ЈСО-у. И тада, временом, пошто су по Спасојевићевим речима Држава се захухтала да то заврши, а они шаљу ту последњу опомену Дифенс и то је та порука, да не бих понављао. И када то није уродило плодом, после тога и мењају – по Спасојевићевим речима – њихове људе у Државној безбедности, одузимају му обезбеђење негде половином јануара 2003. године када се он вратио из иностранства, повучено му је обезбеђење и тада се они одприлике одлучују да убију неког. Али, они су у првом реду хтели да убију Чедомира Јовановића као најблићег премијеровог човека, да би премијеру онда рекли – Спасојевић је то причао – да би му они рекли – ето, тако ћеш и ти да прођеш и тако даље. Ту су сматрали да после преговарају. До тога није дошло, иначе он требао је да буде убијен из једног стана ту преко пута Хајата, јер су имали информацију да се шиша у Хајату. Али, он није долазио, и нормално до тога није дошло и пошто им је време истицало, јер су били добро информисани, мислим Спасојевић, одлучили су се за убиство премијера Ђинђића и да ће тако да реше. Спасојевић је говорио да ће Легија да стави неке своје људе, да доведе на власт и да ће тако стати то са Хагом, што се тиче њега и његових људи, а он ће да открије локацију - преко тих људи нормално – Чумета и убиће Чумета и он ће решити своје проблеме, јер је сматрао да му је Чуме једини проблем. Једини човек који може да га угрози својим сведочењем.

Председник већа: Да ли нешто знате о припремама за убиство Чедомира Јовановића?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Ја знам касније. Он је мени рекао да изнајмим стан, само ми није рекао за шта да изнајмим стан, али по начину како ми је објаснио да треба да изнајмим тај стан, знао сам да ће у том стану нешто да се деси, или из тог стана. То је исто било тамо крајем јануара, почетком фебруара да сам ја изнајмио тај стан.

Тражио је да тај стан буде преко пута Хајата, да прозори гледају на Хајат и ја сам нашао тај стан, то је Милентија Поповића 6, стан Васовић, на трећем спрату. Рекао ми је да док будем изнајмљивао тај стан да будем маскиран, да имам обавезно нешто на глави, да ми случајно по стану не падне нека длака, да ништа не пипам по стану и без обзира што ништа нисам пипао да све обришем у стану када га будем изнајмио и да му после предам кључеве. Ништа није говорио због чега и зашто. Но, тај цео начин – да гледам да што мање причам са газдарицом и тако даље, да ме не запамти и да платим стан на више месеци и касније сам чуо да је из тог стана требао да буде убијен, пошто су они имали информацију да долази на шишање у Хајат.

Председник већа: Када сте последњи пут видели окр.Милорада Улемека Луковића?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Почетком марта, не знам тачно који је датум. Можда је био и 01., можда је био и 03., 04., значи пре атентата сигурно осам, девет дана. Ја сам био да платим стан. Тај дан сам био да платим стан газдарици. И тај дан је он и ступио у тај стан. А ступио је у тај стан по Спасојевићевим речима зато што је добио информацију да хоће да га хапсе и да га испоруче Хагу.

Председник већа: Да ли сте разговарали том приликом са њим?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Ми смо се само јављали. Нама је Спасојевић, мени је бранио да ја тако са неким причам. Мени је чак и рекао Легија да седнем и ово, оно, али ја сам Спасојевића слушао и ја сам рекао – не, не, само сам дошао да платим, он је отишао у другу соби и дошла је газдарица, платио сам стан, узео сам још неке ствари, пошто сам и ја ту некад био, у том стану давно. Неке моје ствари сам узео и ја сам отишао. Нисам никада улазио у разговоре са Легијом, сем – здраво, како си и тако. Јер би Спасојевић, рецимо да чује, кад би чуо, он би рекао – шта ти имаш да причаш са њим, шта си ти, шта ти хоћеш са њим да причаш и тако даље. Тако да, то је уопште важило правило да са тим неким људима са којима се он дружи, ако се ми сретнемо негде да не причамо ништа.

Председник већа: Када сте упознали окр.Милоша Симовића?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Милоша Симовића сам упознао 1999. године. Тада се пар месеци одлазило у Шилерову, само што је она кроз другачије изгледала. То је било тада тамо градилиште. Тих првих пар месеци сам тамо одлазио, а касније сам одлазио у Котобању. И ту сам упознао Симовића, само што је он тада тек улазио у

ту групу, није још био – како бих рекао – устаљен, тек можда почетком 2000-те године.

Председник већа-судија: Да ли је он био припадник Спасојевићеве криминалне групе и његова улога у криминалној групи и у припремању и извршењу атентата?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Он је био припадник групе од 2000. године, прави припадник групе. Њега је Спасојевић је поставио да, док трају неке акције у којима он не учествује, да сви зову њега и припремао је Милоша Симовића, значи, шта, где кога треба да распореди. Значи да је он уствари нама његове налоге преносио. Да док рецимо акције трају било које врсте људи не зову Спасојевића на телефон, да не дај Боже ако дође до некога кеса да никада Спасојевић не може да се повеже с тиме. Тако да је он ту онда поставио Милоша Симовића који је имао ту улогу. Значи, он је ту био најближи њему, а у ствари он је само извршавао оно што је Спасојевић, уствари, сви су све извршавали што је он замислио, у тој групи је само он доносио одлуке, Кум није имао, без обзира што је он био до њега и што му је био највернији човек, није имао моћ одлука. Он је могао човека да саслуша, да изнесе своје мишљење, али је увек рекао – морам да видим с Дућом, било шта да је у питању чак и нека најмања ситница. Значи, нико није имао моћ одлука сем Душана Спасојевића. Питали сте ме за атентат, какву је имао ту улогу? Његова улога је била да јави када та три аута прођу, да јави у поменутој канцеларију. Значи, они су од тог тренутка када он јави имали времена два, три минута да поставе пушку. То је била његова улога. И после, колико сам ја схватио да буде код гараже да преузме људе и одбаци на сигурно.

Председник већа: Када сте упознали окр.Нинослава Константиновића? Да ли је он био припадник криминалне групе чији је шеф био Душан Спасојевић и која је његова улога била у припремању и извршењу атентата?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Константиновића сам исто упознао 1999. године. Чуо сам да је он давно, да је он међу првима ушао у ту групу њихову. Да је био млад кроз, шеснаест, седамнаест година да је имао у то време када је приступио у ту групу. Не знам које је то било тачно године. Он је исто био човек који је био постављен да ради у Карабурми дрогу, али радио је по Спасојевићевим налозима. Његова улога: он је, како ја знам од њих да је он пронашао ту канцеларију, јер је ту Спасојевић тражио од својих људи да нађу погодно место одакле ће да се пуца. И онда су они тражили, ишли по тим становима, чак су, што сам могао да после закључим, у тај стан су живеле пре тога старице и то

су на такав начин нашли и онда су ишли туда и цуњали и он је нашао ту канцеларију. И његов задатак је био да буде ту са Звезданом и да вероватно упале после ту канцеларију и тако даље.

Председник већа: Реците нам садржину разговора са окр.Нинославом Константиновићем након извршеног атентата 12.марта 2003. године. Колико сте имали сусрета и шта сте разговарали са њим?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Он је био 13-тог. Био је онда када ми је саопштио, он дошао је први код мене у стан види Спасојевића. Он ми је рекао да ми је Симовић Милош рекао да га нађем и да видим шта ће да се ради са пушком и шта после. Разговарали смо и онамо у стану у Милентија Поповића, тамо су ми причали како је то било, како је човек пуцао, шта се ту дешавало, шта су имали на себи. Значи, то су сви они онако причали, те је причао Константиновић, те је причао Милисављевић, те је причао Александар Симовић. Свако се убацио, тако да ту су неки заједнички разговори били. Касније, пошто му је Кум и Спасојевић су му налагали да нађе та ауто, он је говорио да нема кола, да су му људи похапшени, онда му је плус Кум налагао, не знам да ли сам то рекао, да и он проба да изнајми преко некога још неки стан за који се не зна. Онда је он рекао да нема преко кога, да не зна кога да ангажује и тако. Имали смо тако разговоре. Пренео ми је за Јуришића и Крсмановића да је био код њих и да су у реду. После ми је исто рекао, после пар дана да се више они не јављају, да не зна где су. Имали смо разговор у вези пушке, значи, тад кад смо причали о томе, и када сам се после вратио, тада смо опет били ми сви заједно. Значи, нисмо били само ја и он и договорили се начелно да ће он закопати ту пушку и тебао је да испразни оне гараже и требао је онај други снајпер из оног другог стана да пренесе у ону гаражу. То су одприлике били разговори и... Да! Да упали ауто. И он је упалио онај ауто онај дан када је закопао те пушке, он је истерао ауто и упалио ауто Пасата. То смо се исто тамо били договорили.

Председник већа-судија: Реците нам када сте упознали окр.Александра Симовића? Да ли је и он био припадник криминалне групе?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Упознао сам га исто кад и Милоша Симовића.

Председник већа: Да ли сте лично од окривљеног Александра Симовића чули, дакле да нам реконструишете, пошто кажете да сте разговарали у стану у Милентија Поповића где су се налазили браћа Симовић и Константиновић и Милисављевић, шта је он рекао

конкретно, чија је улога била у извршењу атентата 12.марта 2003. године у канцеларији?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Ја сам схватио – улога Константиновића и Александра Симовића је била то да, не дај Боже ако неко уђе у канцеларију, да не буде Звездан сам. Значи, то је била њихова улога. Чини ми се да су они унели пушку унутра, да су сваки дан уносили-износили пушку и да су имали те комбинеzone колико сам схватио. Они су ту се представили као неки радници, као да су они нешто ту реновирали, нека фарба се спомињала. Тако да, они су били глумци, како бих рекао. Они су значи били глумци ако би неко ушао унутра и тако даље, значи да одглуме неки рад ту, да су они неки мајстори. То је била њихова улога и нормално да покривају Звездана сво време и при бекству и тако даље, да не бежи он сам. Али су нормално били и глумци ако би дошло до провале, рецимо да неко дође и да пита – шта ви радите ту. Пошто њих нико није питао, значи, данима их нико не пита. Они ту улазе унутра, вршљају, раде, а нико их не пита шта они ту раде.

Председник већа: Да ли је неко од њих поменуо именом и презименом окр.Звездана Јовановића као извршиоца атентата?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Они су рекли – Звеки, мени се чини. Као – Звездан први пут ми је рекао Спасојевић тамо у стану, као – јеси ли видео Звездана и Кума. Нису га звали ја мислим Звездан Јовановић. Звали су га Звеки.

Председник већа: Реците нам када сте упознали окр.Владимира Милисављевића? Да ли је био он припадник криминалне организације Душана Спасојевића и која је његова улога била у извршењу атентата?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Њега сам упознао 1999. исто, код Спасојевића тамо у Шилеровој. Његова улога је била да, пошто је он био добар возач – да после атентата извршиоце пребаци до гараже са тим Пасатом и цео дан да буде ту испред, пошто није се знало када ће тачно доћи у току пре поднева, да ли ће уопште доћи. Значи, он је био нон-стоп ту присутан испред.

Председник већа: Реците нам, када сте упознали окр.Сретка Калинића? Да ли сте знали за његову улогу у припремању извршења атентата?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Сретка Калинића? Ја сам знао да постоји неки човек, али нисам знао ко је то. Први пут сам га

уписао 2002. године у Новом Саду, када је био кикс у вези отмице Бабовића, када је он успео да побегне, па кад је био ухваћен и када су локацију променили и тада сам га први пут упознао, када је Спасојевић дозволио да га први пут упознам. Иначе сам знао да постоји тај човек, али нисам знао како изгледа. Ја тада у принципу сам знао да он учествује и да је његова улога требало да буде ,не дај Боже ако дође до провале да чува одступницу и тако нешто. Али, не знам баш тачно, то ја сматрам да је то била његова улога.

Председник већа-судија: Да ли сте разговарали са окр.Сретком Калинићем о припремању и извршењу атентата на пок.премијера др Зорана Ђинђића?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Ја сам са Калинићем разговарао тај дан, значи, после атентата, када сам и са Кумом. И он је после био у стану у Војводе Степе 104 и онда када се увече вратим, ја са њим јесам причао. Причао сам са њиме, али не могу да се сетим тачно разговора који сам са њим водио. Ја нисам нешто пуно са њим причао. Он није био човек баш тако за причу. Он је више ћутао. Нисам са њим баш нешто пуно причао. Увек сам причао, рецимо, ако је био ту Кум – ја сам причао са Кумом, а са њим онако.

Председник већа: Реците ми када сте упознали окр.Милана Јуришића, званог Јуре? Да ли је он био припадник криминалне групе Душана Спасојевића и о његовом учешћу о припремању извршења атентата?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Јуришића знам исто од 1999. године. Јесте био члан те групе. За њега сам изјавио да нисам знао шта је он имао за задатак, али сам чуо касније, од Симовића сам чуо да је...

Председник већа: Од ког Симовића?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: У том стану значи. У стану у Милентија Поповића. Од њих сам чуо да је његов задатак био да чува паркинг место. Да је он био задужен, рецимо када се акција обустави за тај дан, кад се Милисављевић са аутом помери да он неки други ауто убаца и да се чува то паркинг место. И онда ујутру када они полазе, да буде ту, да склони свој ауто и да се Милисављевић паркира. Знам за то, а ако је имао још нека задужења за време атентата, то не знам. И чуо сам тамо у стану 09-тог, оно што сам споменуо, да је имао задатак да купи неке комбинеzone са жутом траком како ми се чини и

неку фарбу, то сам чуо. Да ли је имао још неких, то не знам. Могуће да је имао.

Председник већа: Пошто сте поменули маскирање окривљених Александра Симовића и окр.Нинослава Константиновића. Можете ли да опишете на који начин су се они маскирали приликом уласка у канцеларију у Адмирала Гепарта?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Они су мени рекли да су имали перике, да су имали наочаре и да је Миле је имао своју браду коју је касније обријао одмах следећи дан, уствари тај дан, нормално, када је дошао из склоништа, онда је обријао браду. И да су њих двојица имала комбинезоне, те што је купио Јуришић.

Председник већа: Да ли су имали наочаре?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Да. Рекао сам.

Председник већа: Можете ли да опишете какве су биле те наочаре и ко их је носио?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Једне су биле моје наочаре. Ја сам им дао наочаре. Оне су биле онако, како да објасним, полујајасте са златним оквиром и задњи делови око ушију су били од махагонија и биле су мало крупније наочаре, како бих рекао, мало веће. А, чини ми се да је Константиновић имао неке мале, коцкасте наочаре, чини ми се, али то нисам сигуран. Нисмо ми толико улазили у детаље. Али ове наочаре, пошто сам их ја дао, знам како изгледају.

Председник већа: Реците ми када сте упознали окривљеног Душана Крсмановића, да ли је он био припадник криминалне групе Душана Спасојевића, да ли је он учествовао и са којим радњама у припремању извршења атентата?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Душана Крсмановића сам упознао мислим почетком 2000. године. Исто је био члан групе. Извршавао је оно што му говори Спасојевић и у атентату, ја сам рекао да ја знам да је он учествовао, да је негде био, али не знам где и стварно не знам где. И пошто ја са њим нисам причао после атентата, а и пре атентата га нисам видео једно сигурно десет, петнаест дана, тако да мислим да његова улога није била битна, да је имао сличну улогу као што сам је имао ја. Мислим. Значи, да је стајао негде, да ли негде на аутобуској станици, да ли негде на улици, тако. Али, не знам да кажем, јер ми није рекао нико. Није се причало о њему, а ја га нигде нисам

видео, пошто сам ја сваки дан што сам стојао, стојао сам само код Руда. Ја се оданде нисам мицао и он се није нигде возио да сам га ја видео, тако да не знам тачно где је стајао. А пошто га нико није спомињао, што се тиче Симовића једног и другог, Милисављевића и Константиновића, зато сам и изјавио да сматрам да није имао неку битну улогу, јер би ми сигурно то споменуо. Али је учествовао, то сам исто рекао. Знао да је учествовао, ја сам због тога учествовао, а да би сви учествовали. Значи и он је сигурно учествовао, само не знам тачно где.

Председник већа: Реците нам када сте упознали окр.Сашу Пејаковића?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Сашу Пејаковића? Не могу да кажем тачно, али знам да је то било негде после што је Спасојевић изашао из затвора. Саша Пејаковић није човек криминалац, он је радио у обезбеђењу и није био укључен ни у какве криминалне радње. Он је био тамо у обезбеђењу, пред њим се није смело причати ништа, поготову пред тим обезбеђењем које било из ЈСО-а, то нам је Душан Спасојевић браниоц. Пред њима ништа нисмо причали, у вези ничега, буквално у вези ничега се није са њима ништа причало, само – здраво, здраво, како си, шта има. Радио је тамо човек свој посао и сматрам да није био криминалац. И ако је негде и возио Спасојевића, он није знао за шта. То знам, пошто ни Спасојевић њему није говорио многе ствари. То знамо, пошто нам је причао Спасојевић. Каже – где њему, њему ништа не причам, само он ме вози, има службену, сигуран сам и тако даље.

Председник већа: Реците ми да ли сте разговарали са окр.Сашом Пејаковићем након извршеног атентата?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Јесам.

Председник већа: Да ли сте помињали било шта везано за организацију припремања извршења атентата?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Право да вам кажем ја нисам имао такве разговоре ко је ту шта радио са њиме, нити је он мени тако нешто причао. Кад смо се ми виђали, он је мени пренео поруке Спасојевића и то је било то. Шта је мени рекао Спасојевић и ја исто са њим нисам имао разговоре, рецимо то – да ја њему нешто објашњавам у вези било чега. Тако да ја и он нисмо имали такве разговоре иако смо се формално видели малтене сваки дан. Малтене, не кажем сада, сваки дан. То значи – рекао је Душан ово и ово. Ја њему кажем – еј, они су рекли овако, овако. Тако да ми нисмо улазили у разговоре. Значи, нисмо имали

ту комуникацију ја и он. Он је исто био рекао, да он не зна шта се ту, мислим, знао је после, сигурно да је знао, али је рекао да је њему Легија рекао да он буде код Спасојевића и ако се Спасојевићу нешто деси да се боље самоубије, ето то. Иначе, овако ја са њиме нисам имао те разговоре. И то нам ни Спасојевић не би дао да ја са њим причам о било чему. Назначио нам је. Значи, он само ради шта му се каже и то је то.

Председник већа: Када сте дошли у стан 13.марта 2003. године приликом сусрета са Душаном Спасојевићем ко је био у стану поред њега?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Пејаковић и Багзи.

Председник већа: Ко је присуствовао вашем разговору са Душаном Спасојевићем?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: То је мали стан. Али, Спасојевић није хтео све да прича Пејаковићу, тако да смо ми отишли мало у кухињицу и неке ствари су се шаптале, неке нису. Ја сад не могу да кажем шта се штаптало, а шта није. Он човек можда, можда није знао. Ја се слажем са тим. Пошто знам, у вези рецимо Шљукиног убиства он је тамо са Спасојевићем се рецимо возао, али он није знао. Није сто посто знао да треба нешто да се изврши, него је само возао, он уопште не зна што је он њега туда воза и није знао шта треба да се деси. Могуће да он није знао до тог тренутка док се није десило. Да њему Спасојевић није рекао. То је врло могуће да му није рекао – е, треба ово и ово да се уради. Али после је знао. Видео је ТВ, гледао шта се ради. Друга ствар, Спасојевић, кад сам ја мајку довео он је рекао то пред њим исто, значи, рекао је и њему, после је рекао. Али, да ли је знао пре тога, могуће да није знао, могуће да му није рекао Спасојевић. Значи, ја рецимо наводим мој пример: - иди купи камиончиће, иди ово, или оно, а нико ти не прича шта ће. Ја сам тек касније увидео сам шта је, а већ сам био унутра, у свему томе сам био и онамо сам чекао и јавио сам, а да нисам знао шта радим, тако да је могуће, врло је могуће да му није рекао. Јер, није он толико имао, како да вам кажем поверења. Али, касније је знао, сигурно је знао, јер су онда направили то да буду курири. Значи, самим тим он после атентата је знао. Мислим, ја не могу да причам да ли је знао и пре, или није, али кажем – могуће да није знао.

Председник већа: Реците нам да ли је окр.Саша Пејаковић чуо када сте ви пренели поруку окр.Милоша Симовића где треба да се закопа пушка у стану када сте разговарали са Душаном Спасојевићем?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Ја сматрам да је чуо. Сматрам.

Председник већа: Када сте упознали окр.Дејана Миленковића званог Багзи, да ли је он био припадник криминалне групе Душана Спасојевића и да ли знате његову улогу у припремању и извршењу атентата и на основу чега вам је то познато?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Багзи је био део сурчинске групе. Касније је прешао у Спасојевићеву групу. У атентанту самом он није имао улогу, он није учествовао. Он је учествовао само у Лимесу и после када је изашао из затвора, као што сам рекао, он више није излазио из онога стана, па је касније отишао у Синђелићеву, оданде је прешао у Николаја Гогоља, али он у атентату није учествовао. Учествовао је само у покушају атентата. А члан Душанове групе, да баш кажем да је члан, то је негде од 2002. године, почетком.

Председник већа: Реците нам да ли сте пре него што сте лишени слободе и неvezано за кривични поступак који је вођен било када чули за окр.Бранислава Безаревића?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Не. То ми је скроз непознато. Ја сада знам које је то име, после медија, али нисам знао ко је то.

Председник већа: Да ли сте познавали сведока сарадника Зорана Вукојевића?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Да. Јесам.

Председник већа: Да ли знате да ли је он имао неку улогу у припремању и извршењу атентата?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Што се Вукојевић – Вука тиче, могу да кажем да он није био криминалац, он је био полицајац и после је радио у Душановом обезбеђењу. Он није учествовао у извршењу кривичних дела, уопште у кривичним делима. Што се тиче да има нека сазнања у вези атентата, то ми је рекао Милош Симовић после атентата. Када смо нешто причали – сада ће бити сви ухапшени и тако даље, па је Милиш Симовић рекао – па биће и Кум ухапшен, односно Вук, па ја кажем – какве везе има, што ће Вука ухапсити, шта, Вук ради у обезбеђењу? Каже – Вук зна доста. Ето, колико ја знам. Ово остало сам све после из медија. Значи, ја нисам знао да је он ухапшен. Ја сам само то знао, те две реченице – зна Вук доста, толико ми је рекао. И ја сам се

зачудио пошто, шта ја знам, Душан је нама говорио да пред њим ништа не причамо.

Председник већа: Да ли сте икада упознали, да ли сте чули за име окр. Жељка Тојаге и да ли имате било каква сазнања непосредна, или посредна о његовом евентуалном учешћу у припремању, покушају извешања атентата?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: За Жељка Тојагу, као Жељко Тојага нисам чуо. А Жмиги сам чуо и раније, у неким причама сам чуо да је професионалац из ЈСО-а, који гађа добро зољом. То су причали раније, значи, много раније. Ја сам рекао да ја њега нисам видео, што се тиче и покушаја и атентата, да га нигде нисам видео, ни у једном стану, нигде, никад га нисам срео. Ја сам то рекао, а то кажем и сада да никад човека пре нисам видео и да не бих могао да га познам – у то време, нормално. Значи, ја сам то рекао, ја не могу да познам тог човека. Ја сам ту причу чуо. Рекао сам и да је могуће да је био, али ја нисам то чуо, јер није се причало о томе и није било тежиште разговора где је ко стајао кад се нешто није десило, него због чега се није то десило и тако даље. Тако да ја не могу да кажем за њега да је он био, или није био. Немам сазнања. Али сам чуо причу. Али, нисам чуо – е, био је Жмиги ту, значи, нисам тако чуо ја. Сем, ако мене неко пита шта ја мислим, то је нешто друго, али то је небитно. Ја нисам њега нигде видео. Није ми нико причао за њега. Ја кажем опет, понављам – због тога што се причало о Симовићу, како је Симовић погрешно, како је направио две грешке, како је уништио ту акцију, Багзи је ухапшен, како да се Багзи из затвора извади, причало се о тим стварима. Зато ја не знам да ли је он учествовао у томе, или није.

Председник већа: Реците нам на који начин је функционисала криминална група Душана Спасојевића, какви су били унутрашњи односи, ко је доносио одлуке, издавао наређења за извршења кривичних дела и појединачно улога припадника у криминалној групи?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: У тој групи само је Душан Спасојевић доносио наређења и одлуке у вези свега, у вези свих кривичних дела и најситнијих. Значи, у вези било чега само је он могао да донесе одлуку. Сви други су извршавали оно што он каже, сем што његове поруке су преносили Миле Луковић Кум и Милиш Симовић. Рецимо, ако ме Симовић зове да ми нешто каже да је рекао Душан, то значи да идем да урадим, значи, то не треба да питам никога. Значи, на пример, ја нисам могао ником да кажем да иде нешто да уради. И да рецимо кажем тако нешто, овај би одмах звао Мишу да пита – шта ми тамо Ђура говори, и тако. Значи, само су они могли да пренесе његове

поруке и најчешће су биле да се јавимо код њега. Да ли телефоном, да ли да идемо код њега и онда нам је он лично саопштавао. Само је он одлучивао. Није нам дао да се дружимо између себе. Завађао нас је, нормално, тако да је он то контролисао, и да би могао да нас контролише. Значи, нисмо могли да се дружимо слободно. Ја рецимо нисам могао да се дружим ни са ким, сем оно – што бих ја рекао «по службеној дужности» кад идем нешто, кад ме они пишаљу и кад се све заврши, треба да се вратим у стан и нисам могао да идем рецимо код било кога кући и да седим и тако даље. Он би одмах звао – шта се ви дружите, шта ви скупљате банду против мене и тако даље. Он је стално то провлачио и ми смо се једни између других дружили само тада када смо нешто радили. Иначе, у неко слободно време се нисмо дружили. Свако је био на своју страну. Он је рецимо одабрао да Јуришић и Крсмановић буду заједно, ја да будем сам, Петровић да буде сам у Новом Саду. Мени је рецимо дозволио да ја са Петровић Сашом имам ето, бољи контакт. Симовићи су се дружили са Милисављевићем, а овако се нико није дружио. Рецимо, на пример када чује да је неко био са њима, са Константиновићем, негде су били на пример у кафићу, он направи такву фрку да је то страшно. Значи, није то дозвољавао и стално је сплеткарио он између нас да испадне као да ми сплеткаримо и он нас је тако држао да ми у принципу један другог нисмо, како бих рекао волели, али нормално, све је била глума, као све је супер, где си, ово, оно, а уствари не можеш да га видиш очима. А све те ствари је правио Спасојевић. “Е, рекао је Ђура за тебе ово, е, рекао је овај за тебе ово». А он виче на једног, као увек је он тај који све мири, уствари он је све свађао и тако нас је држао и на тај начин нас је контролисао. Он је направио то да су људи једни друге пријављивали. Рецимо сад, овај нешто уради и овај га други пријави. Тако је направио, на тај начин контролу својих људи. Једни су друге пријављивали и он је могао да контролише ситуацију. Значи, он је већ знао шта се дешава, да ли се ради оно што је он рекао, или се не ради. Онда, терао је људе стално да буду по штековима, није дозвољавао, рецимо каже – сад месец дана нико неће ићи кући, измисли као да је нека фрка, да би навикао људе да не иду кућама. Рецимо, ја сам исто увек морао да га зовем да питам да ли фамилија моја може да дође. Некад може, некад не може. Рецимо 2002. године, лето цело, ја кажем – ево, син ми је на распусту, макар три, четири дана да будем са њима, није било времена. Тако је прогањао све.

Председник већа: Да ли је била дисциплина у оквиру криминалне групе?

Сведок сарадник Миладин Сувајић: Буквално – војна дисциплина.

Председник већа: Можете ли да опишете на основу чега закључујете да је била војна.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Како бих рекао, нисам сматрао баш на униформу, али морала је да буде дисциплина због тих телефона, значи, да то све они користе, нико тако није користио телефоне као ми. Ми смо имали по десет телефона, ту су станице, па да се станови не провале. И погледајте, због све те дисциплине нама за пет година никакво лице није упало ни у један стан, ни у један стан није ушла полиција. Значи да се водило рачуна о томе, рецимо, по становима нису се правиле никакве журке, ништа, ми са комшијама у добрим односима, никада да будемо негде сумњиви. Ми нигде нисмо били сумњиви, годинама, није то месецима. То је било станова и станова. Значи, то понашање је било по неком ПС-у, значи, фино смо се понашали, били смо културни, нисмо глупости правили нигде и тако даље. Чак је и за облачење исто говорио како ко може да се обуче. Рецимо, ја нисам ни могао да се обучем нешто боље, ја сам увек морао да будем обучен просечно, због тога што идем да изнајмљујем станове, купујем аута и тако даље. Значи, морам да личим на обичног човека. Рецимо, возили смо сви лоша аута која нису упадљива. Рецимо, Влади није дао већи ауто, добар. Онда он малтене викендом има ауто да га вози, а овим другим данима је морао да вози неки обичан ауто и тако даље.

Председник већа: Реците нам да ли је постојало застрашивање од стране шефа криминалне групе Душана Спасојевића према припадницима групе?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Јесте.

Председник већа: У чему се састојало то?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Застрашивање. Како бих вам рекао. Испирања мозга су била стално. То је нон-стоп. Јер, он је измишљао, никада никоме није дао мира. И када си све урадио како треба он ти измисли да ти ниси урадио да се ти не би опуштао. Није дао да се људи опуштају. Онда мало рецимо пусти. На пример, сви све ураде како треба, а он опет виче. Кад нешто није добро он виче. Кад је све добро – он виче. Значи, нон-стоп виче. Стално је нервоза. Те је љут на ову тројицу, па на ову није, па са ове тројице пређе на ону тројицу. Нон-стоп је љут на неког и нон-стоп је напет, а то је правио да се ми не би опуштали. Онда види да је претерао, онда пусти, рецимо пар дана остави и онда поново гас, те на једног, те на другог, те на трећег. И друга ствар,

непослушнике је убијао, закопавао. Тако је закопао Жељка Црногорца и закопао је овог Петровић Марка.

Председник већа: Од кога је Душан Спасојевић добијао информације из Министарства унутрашњих послова?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Знате како, ја знам за Пажина. То знам сигурно, остало сам чуо. Чуо сам да је добијао од Брацановића, то никада ниисам видео, али сам чуо. Он је нешто говорио. Имали су они још многе везе, само што нико не зна, није он нама све говорио. Ја сматрам да је и од Легије добијао информације и да је био увек предупређен од његове стране, али, то по оном што је он говорио – «е, пази на ово, е, пази на оно, пази на телефоне, пази овако, оно ће урадити, ово ће урадити». Нормално, он је био интелигентан, лако му је кад зна нешто унапред шта ће да се дешава. Ако зна рецимо да ће бити праћен, онда он зна да се спасе од тога. Чак је било случајева, не знам тачно ко је то њему давао, да рецимо стигну сва аута која ће да нас прате из УБПОК-а. Тридесет рецимо таблица тих, тих и тих, тај, тај и тај тип аута. Онда он каже – ево, погледајте ово, ако видите та аута значи то је пратња. Добијао је информације. Добијао је многе информације. Вероватно му то нису једини људи, али ја не знам друге. Пажин му је давао доста информација.

Председник већа: Реците нам у чему је био обучен окр.Звездан Јовановић када сте га први пут видели у стану?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Имао је фармерице и дукс је имао увучен у фармерице. Тога се сећам. Ја сам њега тада видео једном и никад га више нисам видео. Ја мислим кад смо кренули да је имао и јакну, али, то кад вам кажем – нисам обраћао пажњу. Нисам толико обраћао пажњу на то, али ето, знам да је имао јакну када смо кренули, обукао је неку јакну, а сад које је боје не бих могао да вам кажем.

Председник већа: Након вашег лишавања слободе на основу чега сте препознали извршиоца атентата окр.Звездана Јовановића?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: На основу тога што сам га видео у стану и на основу онога што ми је рекао Кум. Нормално и други, али Кум ми је рекао – он је.

Председник већа: Да ли сте извршили његово препознавање на основу албума, фотографија у МУП-у?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Јесам.

Председник већа-судија: Да ли је након извршеног атентата Душан Спасојевић сазнао да је ухапшен Сапа Петровић?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Сазнао је после. То је био петак. У петак је сазнао. Ја сам звао полицајца у Новом Саду, пошто нисмо знали и онда нам је он јавио, каже – оног су ухапсили. Тако смо сазнали. Или сам ја рецимо сазнао у четвртак увече, а она када сам отишао код Спасојевића у петак ујутру, значи, онда сам му рекао.

Председник већа: На основу чега сте ви то сазнали?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Јавио ми је полицајац из Новог Сада. Њега сам звао. Он ми је рекао да је Петровић Саша ухапшен и приведен.

Председник већа: Је ли тај полицајац био ваша криминална веза?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Он је био Спасојевићева криминална веза. Па, он је и осуђен. Он је већ имао суђење и он је осуђен због тога.

Председник већа: Реците нам када сте ви лишени слободе и на који начин?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: То је био петак. Од атентата следеће недеље, петак је био. Ја сам био иза пумпе минут у некој шумици и ту се створио неки Пунто полицајски, зауставио ме, легли су ме доле и тако даље. Ја сам имао личну карту фалш и он је проверио и пустио ме. Ја сам отишао даље пар стотина метара. Онда сам се вратио и рекао сам да ми веже лисице и да ме води у СУП.

Председник већа: Да ли сте сазнали на основу разговора са окривљеним Александром Симовићем и Нинославом Константиновићем како је био обучен окривљени Звездан Јовановић док је боравио у канцеларији приликом извршења атентата?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Не. Не сећам се да смо тако нешто причали.

Председник већа: Има ли неко питања. Чланови већа? Има реч члан већа судија Милимир Лукић.

Судија Милимир Лукић: Колико дана после атентата сте купили кућу у Пећинцима?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: У суботу сам је капарисао, значи, после три дана је капарисана, после пет дана је усељена.

Судија Милимир Лукић: Кажете тада сте имали од Душана Спасојевића дато за капару 500 Еура колико сам разумео.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Дао ми је. Ја мислим да сам имао у џепу 1.000, али сам ја дао 500.

Судија Милимир Лукић: А након тога сте имали сусрет са Пејаковић Сашом?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Да, у недељу сам имао у седам сати испред остружничког моста...

Судија Милимир Лукић: Е, тај сусрет нам посебно опишите и реците шта се десило са новцем и све остало.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Новац је био код Спасојевића, није он био код Пејаковића, значи, пошто смо се ми ту видели он је рекао да је Спасојевић на сигурном, да не бринемо ништа, пошто је он знао да ја спавам, а да је Кум тамо код мене у стану и да Куму кажем да се не брине ништа, да је он на сигурном и да сутра ујутру са мајком дођем која ће да пође са њима. Онда сам ја саопштио да они сутра могу да уђу тамо у Путинце само треба да дају остатак новца. Остатак новца је био код Спасојевића и вероватно је сутрадан Спасојевић дао Пејаковићу и онда су они отишли, исплатили кућу он и моја мајка, онда су узели кључеве и уселили у ту кућу.

Судија Милимир Лукић: Помињали сте курирске послове?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Да.

Судија Милимир Лукић: Хоћете ли то да нам објасните мало ближе. Међу њима, Пејаковић Саша и Шкене имају неке послове, реците нам о томе.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Шкене је по Спасојевићевим речима био курир од Легије.

Судија Милимир Лукић: Зашто су били курирски послови?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Због прислушкивања телефона. Јер су они говорили да њих хватају на глас, да имају неку апаратуру која снима гласове. Пошто они већ имају снимљене њихове гласове, да онда тих апарата да их лоцирају и откривају по гласу. Тако су они говорили, Спасојевић. Зато они нису причали преко телефона, него су курири. И они су знали да ће после оваквог чина значи да буду максимално надгледане те телекомуникације. Најбоље је да се с куририма служе.

Судија Милимир Лукић: Хоћете ли да објасните још једном улогу Пејаковић Саше у тим пословима.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Пејаковић Саша је био курир са Спасојевићеве стране. Он је преносио оно што Спасојевић каже Легији, а Шкене оно што Легија каже Спасојевићу. То су радили. И плус се самном виђао.

Судија Милимир Лукић: Када би се видео са вама Пејаковић Саша, шта вам је преносио? Шта вам је рекао?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Преносио ми је оно што Спасојевић каже. Шта ми је Спасојевић поручио, а ја њему рецимо да кажем, да он каже Спасојевићу.

Судија Милимир Лукић: Помињете Љиљану Буху. Реците ми њену улогу у свему томе?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Нема улоге.

Судија Милимир Лукић: Била је са вама у стан. Ко је та особа, шта је радила у том стану?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Она је супруга од Љубише Бухе Чумета. Она је била, како бих рекао, била је ту десет месеци је била са овом групом. Ја не знам тачно, значи у мају месецу 2002., да ли је она отровала мужа, или није, али она је због тога, значи, после тога када је њен муж завршио у болници онда је тражила заштиту Спасојевића. Тако кажу они, она је опет причала неку другу причу. Све у свему, она није била отета. Она је била у разним становима и ја сам највише времена био са њом. Једно време је био и Константиновић док је имао потерницу. Она је имала све што јој треба, једино што је ретко могла да виђа децу и то јој је тешко падало и нормално, није могла да има телефонску комуникацију ни а ким, јер је Спасојевић имао информације да њу

полиција тражи, УБПОК да је тражи, тако да она није могла да се чује ни са ким. Децу је видела за тих десет месеци можда само три, четири пута. Иначе, живела је нормално, само што није могла да излази из стана. Нико њој није рекао да ће да јој се науди, али је Спасојевић нон-стоп причао о томе.

Судија Милимир Лукић: Помињете паре које је имао Душан Спасојевић код себе, у кеси некој, а помињете при том и пазар из Новог Сада да представљају те паре. Помињете цифру између 45 и...

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Да. Душан Спасојевић је имао групу у Новом Саду која је продавала за њега хероин. И сваке недеље годинама су се носиле паре за Београд. И значи од последње две недеље које су стигле паре су биле код њега, пошто је он у то време био стално у штеку и тај новац је имао у кеси. Одприлике пазари су у то време били око 30.000 Евра, али су били трошкови стално, куповање телефона, куповање ауто, и не знам чега, станове су се неки плаћали, тако да је одприлике око 25.000 готовине му је стизало и тако да је имао тај новац.

Судија Милимир Лукић: Реците ми, интервал стицања те готовине.

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Сваких седам дана у року од пет година. Само што та количина новца је прво била много много мала да би се временом повећавала, повећавала до тог, значи одприлике највеће исплате недељне су биле око 35, 36.000. Мислим да је била једна недеља и 40.000. То су недељни били пазари од те његове новосадске групе која се сада иначе назива Фирмом, иначе, то нема везе са везом.

Судија Милимир Лукић: Чиме је запала ваша улога да ви купујете телефоне, набављате станове и кола. Да ли сте ви посебно обучени у томе, или како је дошло до тога?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: То је он одредио. Пошто, по његовом размишљању ја нисам био човек који би могао да учествује у ликвидацијама и тако даље, али је сматрао да имам неких других способности. То се нико није питао због чега ти ја идем да то урадим, а зашто не. Он тако каже и тако се ради. Пре мене је то радио Петровић Марко који је у принципу другачији од мене. Ми нисмо били уопште слични.

Судија Милимир Лукић: Сада да се вратимо код тих ваших послова. Набављате телефоне?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Да.

Судија Милимир Лукић: Где набављате телефоне, колико је тих телефона набављено?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Стотине. Стотине телефона. За пет година много је купљено телефона, само различити се купују телефони. Има ови који се купују за поклоне, телефони који се узимају за интерне употребе, они се узимају на виђено, како да кажем – оде се у радњу и купи се десет. А телефони који су коришћени за акције, то је он наређивао да се купују на другачији начин. Да се ако рецимо треба десет телефона, да се купи на десет различитих места, мислим не мора баш на десет, али рецимо на шест различитих места да се купи десет телефона и на исто толико различитих места да се купе картице.

Судија Милимир Лукић: Идемо код станова сада и возила. Да ли сте то само ви радили, или је још неко у групи радио то?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: То је пре мене радио Петровић Марко. Понекад је радио Петровић Саша и после тога сам ја изнајмљивао станове.

Судија Милимир Лукић: Помињете гаражу једну да је набавио Крсмановић Душан?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Јесте. То је ретко. Њему су тада рекли, јер ја тада нисам био у граду. Чини ми се да сам нешто радио око салаша, нисам био у граду, а њима је требала та гаража, па су га тако послали.

Судија Милимир Лукић: Набавка возила? Број тих возила да ли имате евиденцију?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Велики је број возила. Месечно минимално седам, осам, некад и десет.

Судија Милимир Лукић: Да.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Само што значи ја сам набављао легалне ауте. Аути која су регистрована и са друге стране сам узимао ауте која су на стране таблице, али нисам радио са краденим аутима. Ја нисам био за то задужен.

Судија Милимир Лукић: Објаснили сте нам куповину ова два камионета. Да ли је принцип увек био такав да се иде са фалсификованим документима, или сте пријављивали себе као купца.

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Не. Нисам себе никада пријављивао. Али, рецимо легална аута што су се возила по Новом Саду она су се узимала сасвим нормално. Значи, ту није било ни фалш личне карте, ништа. Значи, таквих аута је било највише.

Судија Милимир Лукић: Сада ме интересује, да ли ви имате бланко отворену дозволу за куповином аута, или се договарате. Дођете код Душана Спасојевића и он каже морате да купите возила, толику и толику количину, тај и тај број?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Душан Спасојевић наређује кад требају аута, за шта требају аута, за кога. Он је много аута поклонио. Значи, куповао је аута, поклањао аута, куповао аута - за обезбеђење ми треба, треба ми ауто за пратњу, треба ми мала, средња аута за пратњу, неупадљива, треба ми добар ауто да поклоним, треба ми добар ауто да дам неком доктору, треба ми не знам, мали ауто јефтин да поклоним неком.

Судија Милимир Лукић: Кома су поклањана та возила?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Знам. Како да не знам.

Судија Милимир Лукић: Реците.

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Многима. Докторима неким, неким пријатељима, рођацима, полицајцима.

Судија Милимир Лукић: Знате ли имена?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Па нисам ја писао. Нисам ја писао коме је.

Судија Милимир Лукић: Сада сте рекли да знате имена.

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Имена. Када сам рекао.

Судија Милимир Лукић: Сада. Или сам ја погрешно чуо.

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Ја знам да је многима поклањао, али сада нисам ја писао. Он каже ово треба неком човеку да

поклоним, ово треба неком доктору да поклоним, ово треба неком адвокату да поклоним.

Судија Милимир Лукић: Судији, рецимо? Знате ли име неко?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Ја сам само узимао то узимао, а он је давао коме је давао.

Судија Милимир Лукић: Да би сте све то обавили потребан вам је новац. Ко вам је давао новац?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Новац из Новог Сада је скупљен и доношен у Београд. Сад рецимо ако треба нешто да се купи он каже – узми оданде и оно што се...

Судија Милимир Лукић: Како он каже – узмите толико и толико, или имате отворено да узмете?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Немам ја отворено да узмем. Ја морам да питам. Он ми прво каже да му треба два аута таква и таква, онда ја прво тражим аута, па кажем – нашао сам ауто толико и толико кошта, овде сам нашао ауто да мењам пола да дам овога, пола да дам онога, овај ауто кошта оволико, онај толико. Онда он погледа то па каже – ово је скупо, скупо, скупо, је ли има нешто да се мења за дрогу, ја – нема, овамо, онамо и онда све зависи колико му је хитно. Тешко се баш одвајао од пара, увек је волео да купи нешто јефтино и на овако и на онако. Значи, ја прво тражим, па све што нађем онда запишем, то му дам и онда он према томе каже шта да се ради.

Судија Милимир Лукић: Након атентата Душан Спасојевић и Миле Луковић – били сте у контакту са њима, описали сте данас на који начин. Шта су имали код себе, како су били обучени и од оружја шта су имали? Да ли су имали оружје?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Миле Луковић Кум је имао црну јакну ону Спит-фајер, Спасојевић је имао сиву такву исту јакну и ја имам такву исту зелену, то су имали на себи. Кум је имао фармерице и неки Калучи џемпер чини ми се. Кум није имао пиштољ. Душан је имао малу Берету, најновију, значи, не личи на ову Ф-92, него то је неки најновији модел, то је нека овако мала била Берета и одприлике оно што је покупао требао је, онда оног тренутка када смо се ми растали, значи, то је био петак, уствари четвртак увече требао је да има и негде око 20.000 Еура.

Судија Милимир Лукић: Душан Спасојевић?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Да.

Судија Милимир Лукић: Да ли сте ви били наоружани?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Не. Ја никада нисам био наоружан. Ја нисам носио пиштољ никад.

Председник већа-судија: Има реч члан већа, судија Ната Месаровић.

Судија Ната Месаровић: Јесте ли задржали контакт са Лаиновићем након доласка код Спасојевића у Земун?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Неко време. И то по Спасојевићевом налогу, зато што је Спасојевић стално сумњао да је он шпијун.

Судија Ната Месаровић: Кажите ми да ли сте сазнали можда ту док сте боравили у Земуну ко је убио Лаиновића?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Јесам.

Судија Ната Месаровић: Од кога?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Ја сам то чуо и од самога актера, а и причао је Душан Спасојевић, иако сам касније то чуо од актера, али сам чуо од Спасојевића и чуо сам следећи дан ону свађу која је била између њега и Чумета.

Судија Ната Месаровић: Шта сте чули? Ко га је убио?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Убио га је Симовић Милош.

Судија Ната Месаровић: Рекли сте данас да када сте дошли у Земун код Спасојевића да су вас задужили одређеном судом и тако даље, а да сте добили неки стан у блоку 70. Шта то значи? Да је то био исто неки стан који је изнајмљен, или како?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Изнајмљен стан.

Судија Ната Месаровић: Такође сте данас рекли да сте чули да постоји неки Сретко Калинић док га нисте упознали. Објаснили сте како сте га упознали. Но, какве су то приче биле о Сретку Калинићу, по чему је он то био чувен у оквиру групе?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Није се спомињало, значи, ми уопште нисмо знали његово име. Име и презиме ја не знам. Вероватно мали број људи му је знао. И Кум је причао да када иду у ликвидацију, онда иде неки човек са њима, тада су га звали Бели, Буразер и тако су га звали. Значи, да постоји човек који иде у ликвидацију са њима и добро гађа, да је јако добар стрелац.

Судија Ната Месаровић: Јесу ли објашњавали из којег оружја он тако добро гађа?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Из аутомата.

Судија Ната Месаровић: Рекли сте да сте дошли из страха овде у Земун, да сте били уцењени, да су малтлетирали вас и вашу породицу. До кад траје тај страх код вас?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Нон-стоп.

Судија Ната Месаровић: Молим?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Нон-стоп.

Судија Ната Месаровић: Јесте ли се плашили њих и после атентата на премијера?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Јесам.

Судија Ната Месаровић: Да ли сте познавали Љубишу Буху?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Јесам.

Судија Ната Месаровић: Где сте га упознали?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Упознао сам га тамо у Котобањи 1999., у пар наврата сам био када је Спасојевић ишао до Љубише Бухе тамо и онда су они ставили мене у ауто да идем са њима и тако сам упознао Љубишу Буху. Касније смо и сваки дан долазили тамо код Љубише Бухе у Котобању.

Судија Ната Месаровић: Јесте ли то долазили да поседите у кафићу, или сте имали неких пословних односа са њим?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Спасојевић је имао са њим, мислим, тако барем ми знамо.

Судија Ната Месаровић: Знате ли када су се разишли, када су се посвађали Спасојевић и Буха?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: До разлаза је дошло..., они су причали, они су још дуго причали, а до разлаза је дошло рецимо 2001. године почетком, јер је Љубиша Буха Чуме рекао да више неће да се бави криминалом. У то време је на медијима било да су неки представници из владајуће коалиције су говорили да људи који су се бавили које каквим шверцовима и не знам чиме и стекли новац, да се тога окане и да се ухвате легалног бизниса и Буха је рекао да он више неће да се бави тим криминалом и да ће да купи неке машине, причао је да ће да гради путеве и тако даље. И он од тог времена није се бавио криминалом, колико ми знамо, али пре тога јесте. Ја не знам ко је био шеф. Мене када питају то, ја кажем – за нас је био само Душан шеф. Али, Душан је све консултовао Љубишу Буху иначе док смо ми тамо били, те 2000-те године, 1999. исто они су се консултовали, али за нас је био шеф само Душан Спасојевић.

Председник већа-судија: Реците нам које сте све станове изнајмили, који је то био број у Београду, ткзв. штекове и које је то значење имало за припаднике криминалне групе?

Сведок сарадник Миладин Сувајцић: Ја сам рецимо био стално у штеку, зато што ја нисам имао негде да будем другде, имао сам стално потерницу. Душан није хтео да ми заврши, пошто је многим завршавао. Баш због тога да бих живео тако, повучено, да нигде не идем и тако даље. Он је у штекове одлазио само после неких убистава, неких отмица и тако даље, он је био пар дана да види како ће полиција да реагује. Чим види да је све у реду, добије информацију, он се враћа кући и ми никада нисмо имали толико станова колико сада. Значи, увек је било четири, пет, шест станова. После једно време је знало да буде и осам рецимо, али то је само ових последњих шест месеци, иначе пре тога – три, четири до пет највише станова смо имали. Онда је он то повећавао, да би на крају да би на крају овако увећао да смо ми имали одједном петнаест станова. То пре тога никада није било.

Председник већа-судија: Реците нам које су још фалсификоване личне карте коришћене које сте ви лично користили, на који начин сте

их прибављали и на чија имена поред имена које сте поменули када сте куповали камионе – Черкета Драго.

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Лична карта коју сам користио то је: Балаћ Милош, Јосип Ралић, Зоран Илић, Обрадовић Драган, Драган Веселиновић, Галоња Душан и та Черкета Драго. Седам сам користио.

Председник већа: На који начин су набављане те личне карте и на који начин су фалсификоване?

Сведок сарадник Миладин Сувајџић: Личне карте су набављане из Новог Сада, али су чини ми се, неке су биле, мислим – оне су биле крадене. Оне су биле све крадене, па неки људи тамо у Новом Саду су знали те џепароше и преко њих се то узимало. На шест личних карти ми је промењена слика, то су радили ту у Београду, ја не знам ко је то радио. Онда Спасојевић да некеме и онда то ураде. Увек сам имао личну карту и возачку дозволу, а једну личну карту, то је било Обрадовић Драгана, она је направљена по легалним подацима укуцана бланко, коју смо ми сами направили. Сliku је неко напавио, а ми смо куцали податке. Онда је била бланко – Обрадовић Драган, а подаци су били из Новог Сада.

Председник већа: Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес због истека радног времена у 15,25 часова. Наставак главног претреса ће бити сутрадан 16.априла 2004. године са почетком у 10,00 часова, у судници бр.1. Наставићемо главни претрес са постављањем питања од стране Специјалног тужиоца, пуномоћника оштећених и бранилаца окривљених.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА